

Lord Raffles

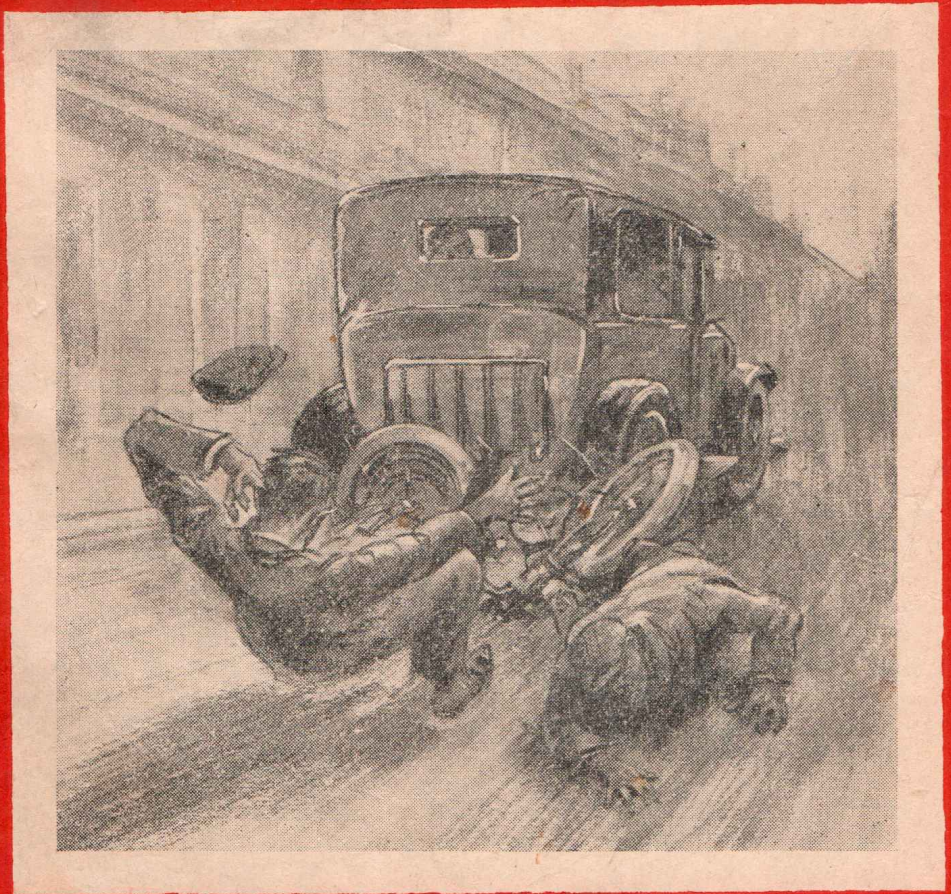
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

IN HET HOL VAN DE LEEUW

N° 2522

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In het hol van de leeuw

HOOFDSTUK I

EEN LAPJE STOF

In de spitse toren van de eeuwenoude kerk van de H. Johannes aan Ladbroke Grove had de klok juist twaalf slagen laten horen, toen twee mannen, die als uit de grond schenen te zijn opgerezen te voorschijn kwamen uit de schaduw van het kerkgebouw en vlug de door hoge muren omgeven binnenplaats overstaken, in het midden waarvan zich nog de overblijfselen bevonden van een tamelijk hoge put, waarvan het ijzerwerk echter bijna geheel verroest was.

Even later waren zij opnieuw in de schaduw verdwenen, ditmaal afkomstig van een muur, die in het midden onderbroken werd door een

lage getraliede deur, zó laag dat zelfs de kleinste der beide mannen zich zou moeten bukken om er door te kunnen gaan.

Achter de tralies viel niets te zien! een bijna tastbare duisternis heerste daar in de korte gang, die zich achter die traliedeur uitstrekte.

Op het ogenblik dat de grootste der twee mannen onhoorbaar een kleine bos lopers te voorschijn haalde, legde de ander zijn hand op diens arm en vroeg op dringende toon :

— Besef je wel goed, dat wij nu ons leven gaan riskeren ?

— O jawel, dat ben ik mij zeer goed bewust, maar dat kan mij niet weerhouden. Ik moet en ik zal dat

huis vinden, eerder heb ik geen rust. Intussen, als je beter vindt mij alleen te laten gaan

De ander schudde het hoofd en zei, terwijl zijn stem heel even trilde:

— Dat had je niet moeten zeggen; je weet heel goed, dat ik je juist nu niet alleen zou laten gaan, maar ik kan niet laten je te waarschuwen vóór wij hier binnengaan. Het gevaar is nauwelijks geweken, onze tegenstander zal op zijn hoede zijn, hij moet, dunkt mij, voorzien wat wij van plan zijn. — en — hij zal wel een val hebben uitgezet.

De grootste van het tweetal haalde de schouders op en zei:

— Dan moeten wij trachten, die val te ontgaan, dat is alles. En nu geen woord meer, want het gaat er om spannen. Zie je wat?

De ander keek nog eens om zich heen, maar er was geen levende ziel te bespeuren op deze stille plek, gevat tussen drie muren en de zijbeuk van het oude kerkje.

Alles leek hier zo vredig, zo rustig en toch...

Inmiddels had een fijne loper zijn werk verricht, en de traliendeur opende zich onhoorbaar — wonderlijk genoeg, want niet alleen de tralies, maar ook het slot en de scharnieren zaten dik onder de roest en men had kunnen verwachten, dat de hengsels en het slot zouden knarsen.

De gang bleek slechts een paar meters lang te zijn, en was ook aan het andere einde afgesloten door een deur, die al evenmin weerstand kon bieden aan de blijkbaar zeer geoefende handen en de fijne instrumenten van de geheimzinnige indringer.

Deze deur bleek anders te zijn dan de achterplaat van een ruime haardstede, en gaf toegang tot een vertrek, dat vroeger een keuken was geweest, en deel had uitgemaakt van het reeds lang verdwenen klooster der Broeders van de H. Johannes, dat in het begin der achttiende eeuw door brand werd verwoest.

Dit vertrek had slechts één ge-

wone deur, die niet gesloten was, daarop volgde een stenen trap en toen stonden de twee nachtelijke bezoekers aan het begin van een lange ondergrondse gang.

Zij hadden reeds direct hun zaklantaarns ontstoken, en beiden hadden een revolver ter hand genomen.

— Nu moeten wij voorzichtig zijn, want wat verder bevindt zich het geheime vertrek, waarvan wij de deur voorbij zijn gelopen, zonder deze op te merken, een verzuim, dat ons bijna de hals had gekost, zei de grootste der twee mannen.

Zij deden nog een paar stappen, en toen zei de ander met iets dat verdacht veel op een lachje leek:

— Ik geloof dat die voorzichtigheid ditmaal overbodig is.

— En waarom, als ik vragen mag?

— Omdat wij niet verder kunnen. De gang is hier afgesloten door een muur van beton.

— Jammer... wij zijn te laat gekomen. Die muur is misschien twee of drie voet dik. Om dit op te ruimen zouden wij een paar weken nodig hebben — tenzij wij dynamiet gebruiken, maar dat heeft allerlei bezwaren.

— Zo maakt het, bijvoorbeeld, wat erg veel lawaai, merkte de kleinste der twee mannen op. Bovendien kan het hele huis boven ons instorten. Wij gaan nu zeker terug?

De aangesprokene keek de vrager met een eigenaardige blik aan en zei op korte toon:

— Inderdaad, wij keren terug, en dat schijnt je genoeg te doen. Ik voor mij, Charles, ben bitter teleurgesteld, want ik koester een brandende nieuwsgierigheid naar dit huis en naar de man die het bewoont. En dit verzeker ik je: — ik wil niet langer John Raffles heten als ik dit geheim niet oplos, want doe ik dat niet, dan kan het voor ons beiden de dood betekenen.

— Zouden wij de politie niet in de arm nemen, Edward? Laat haar dit blok opblazen, en het overige van het werk doen.

— Ja, dat zou zeker een oplossing zijn, maar niet voor mij, amice, hernam de Grote Onbekende, zijn schouders ophalend. De man daar aan de andere kant van die muur zal niet rustig zitten wachten tot het is gebeurd, en hij heeft natuurlijk zijn maatregelen genomen, om bijtijds de vlucht te kunnen nemen. En dat zou ik hem juist gaarne willen beletten, want die man vertegenwoordigt voor mij een bron van inkomsten die ik in deze tijden niet veronachtzamen. — Daarenboven moet ik vrezen, dat de politie, ook zonder dat ik haar op de hoogte stel van deze vondst, uit eigen beweging wel een onderzoek zal instellen. Dus laten wij nu maar terugkeren, met het besef dat wij een deel van onze nachtrust verspeeld hebben en een ervaring rijker zijn geworden.

Zwijgend aanvaardden de twee mannen de terugtocht, liepen over de binnenplaats naast het oude kerkje, openden de deur in de oude muur, toen Charles Brand Raffles bij de arm greep en op fluisterende toon vroeg:

— Als wij dat daar eens onderzochten?

— Wat bedoel je — de put? vroeg Raffles even zacht, terwijl zijn oog bleef rusten op hetgeen er nog over was van die oude put. Raffles dacht even na en zei:

— Het is inderdaad niet onmogelijk dat die put ons een andere toegangsweg zou opleveren, die wij met meer succes kunnen volgen, dan de gang, die wij versperd hebben aangetroffen. Morgennacht misschien, het is nu laat, en wij hebben touwen nodig — en waarschijnlijk ook onze reus James Henderson, om het inwendige van die put te kunnen onderzoeken.

Brand was blijven staan en had zich over de afgebrokkelde rand van de put gebogen. Het was alsof hij met grote aandacht naar iets luisterde. Hij nam een klein stukje balk en liet het vallen, maar hoe scherp hij ook luister-

de, hij hoorde het niet neerkomen, noch op water, noch op steen, noch op hout of iets dergelijks.

Met iets van tegenzin, verwijderde Brand zich van de put, waaruit een eigenaardige lucht opsteeg, die echter niets gemeen had met de mufte, bedorven lucht die meestal uit lang gesloten vertrekken, kelders of sedert eeuwen droge putten opstijgt.

Het was of Brand nog iets wilde zeggen, maar hij zweeg, en volgde Raffles, die juist de kleine deur in de buitenste muur van de binnenplaats opende, even rondkeek, en toen naar buiten trad.

De maan kwam juist te voorschijn door de wolken, en verlichtte even de binnenplaats, de muur en het geopende deurtje.

Het was een heel oude deur die er zeer verwaarloosd uitzag, omdat niemand er gebruik van maakte. Ongeveer een voet van de grond, stak een roestige spijker uit het hout, en aan die spijker schommelde iets heen en weer, dat de aandacht van Brand trok. Hij bukte zich, nam het bungelende ding van de spijker af, betastte het en stak het in zijn zak, om met een onderdrukte uiting van ongeduld Raffles te volgen, die reeds een eindje het donkere straatje was ingelopen.

Daar zij geen gebruik hadden gemaakt van hun eigen auto, waren de twee vrienden verplicht, in de eerste de beste straat een taxi te nemen, die hen tot dicht bij het huis in de Cromwell Street bracht, het herenhuis dat Raffles reeds jaren bewoonde.

Zodra Raffles en Brand in een paar gemakkelijke stoelen tegenover elkaar zaten in de ruime bibliotheek, waar beiden bij voorkeur vertoefden als zij iets te bespreken hadden, begon Raffles:

— Luister, Charles. Hiermede is de zaak natuurlijk niet afgelopen. Het is nu uitgemaakt, dat er zich op dit ogenblik in Londen een man ophoudt, die minstens zo gevaarlijk

is voor zijn medeburgers, als welke bendeleider ook, en des te gevaarlijker omdat niemand hem kent.

— Wij hebben hem gezien.

— Jawel, maar daar hadden wij niet veel aan. Wij zagen hem met zijn rubber masker, dat zijn gelaat natuurlijk op een onherkenbare wijze heeft vermomd. Wij zijn in het huis van die man geweest, wij hebben daar op de drempel gestaan van de dood, maar wij weten nog altijd niet waar zich dat huis bevindt. Cosinus, zoals zich deze geheimzinnige man noemt, die naam kennen wij en ook die van zijn twee intieme raadsleden; de een heet Bailey, de ander Raynold, vooral de laatste, de hypnotiseur, kennen wij maar al te goed, maar dat is dan ook alles en het is te weinig. Laten wij nu eens nagaan, wat er onlangs daar onder de grond en in het huis van Cosinus gebeurd is, waarin de leden van de Raad van Zeven slechts konden binnenkomen, langs dezelfde geheimzinnige weg, die wij vannacht hebben trachten te volgen. Wij beginnen een onvoorzichtigheid door ons daarheen te begeven, en de straf volgde dan ook al spoedig. Wij vielen in handen van de bende en het zou met ons misgelopen zijn, als wij niet hadden mogen rekenen op de hulp van de vrouwelijke detective, Mary Drexler.

— Een zeer merkwaardige vrouw, en zeker de stoutmoedigste detective van heel Scotland Yard! riep Brand vol bewondering uit. Wie anders zou het hebben durven wagen, een zo gevaarlijk spel te spelen en binnen te dringen in een bende, die geen medelijden kent met verraders?

— Inderdaad, amice; het was een stout stukje, dat alleen kans van slagen had, omdat Miss Drexler sprekend lijkt op de avonturierster Lydia von Kaernten wier papieren zij zich door de politie te Wenen, na haar dood had laten opsturen, teneinde de rol van die vrouw hier verder te kunnen spelen. Op die avond meen-

de zij haar slag te slaan, en een stuk of dertig agenten waren haar tersluiks gevolgd door de geheime gang, gereed om op het eerste sein binnen te dringen en Cosinus en zijn medewerkers te overvallen. Maar alles is misgelopen, en de schurken zijn nog op het laatste ogenblik door dat luik in de vloer ontkomen. Ook wij konden het huis verlaten — maar in onze haast volgden wij een verkeerde weg, of liever een grote omweg, — en toen wij eenmaal weer buiten stonden wisten wij nog steeds niet in welk huis zich dat gehele avontuur had afgespeeld. De politie weet het evenmin, en Miss Drexler staat juist op hetzelfde punt, waar zij zich bevond, toen zij haar rol opnam. Maar er is iets anders dat mij ongerust maakt; als ik het karakter van die Cosinus goed heb doorzien, dan is hij een man die zich op een bloedige wijze zal willen wreken.

— Op ons — maar toch zeker niet op een vrouw? riep Brand vol verontwaardiging uit.

— Waarom niet, als die vrouw tot zijn gehate tegenstanders, tot de politie behoort, vooral nu die vrouw er bijna in geslaagd is, zijn geheim te doorgronden. Zij loopt gevaar, Charles, daarvan ben ik overtuigd, en zij zal verstandig doen als zij zich wat in acht neemt. De dagbladen bevatten vanochtend een bericht, dat zij enige dagen verlof zou nemen. Je hebt natuurlijk opgemerkt, dat geen van die bladen ook maar met een enkel woord melding hebben gemaakt van het gebeurde in het onbekende huis van Cosinus. Dat is natuurlijk gedaan om het onderzoek niet te belemmeren... Wat sta je daar? Waar kijk je naar met zulke starende ogen?

Brand had onder het luisteren zijn hand in zijn vestzak gestoken om zijn aansteker te nemen voor zijn sigaret, en met die aansteker was een klein lapje stof te voorschijn gekomen, van een bruine kleur, en het was naar dat kleine flardje dat hij

onafgebroken staarde.

— Wat is dat? vroeg Raffles ongeduldig.

— Dit lapje stof vond ik zo even aan een spijker, die uit het deurtje stak, daar in de muur bij de kerk, antwoordde Brand.

— Welnu? Is dat zo iets bijzonders? vroeg Raffles.

— Ik zou zeggen, dat is het zeker. Ik ken deze stof. Eergisteren was ik op Scotland Yard om mijn rijbewijs te laten vernieuwen en zag Miss Drexler toevallig de binnenplaats oversteken, in gesprek met hoofdinspecteur Baxter. Ik wil er een eed op doen, dat zij een bruine japon droeg van deze stof. Het kan dus niet anders, Edward, of Miss

Drexler is kort geleden door die deur gegaan — en niet vrijwillig.

Raffles stond zijn vriend een ogenblik aan te kijken. De uitdrukking van zijn gelaat was geheel veranderd.

En plotseling zei hij kort af:

— Vlug ons vermomd, en erheen, amice. Of je gelijk hebt of niet met je veronderstelling, het moet onderzocht worden.

— Ik kan het niet van me afzetten, dat ze in doodsgevaar verkeert! riep Brand met overtuiging. De put trok mij dadelijk op een wonderbaarlijke, onverklaarbare wijze aan. Laten wij ons haasten, voor het misschien te laat is.

HOOFDSTUK II

DE PUT

Er bevond zich in het huis in de Cromwell Street een kamer, die zelden gebruikt werd en waarvan alleen Brand en Raffles een sleutel hadden. In deze kamer, goed verborgen en toch gemakkelijk bereikbaar, bevond zich een hoeveelheid kledingstukken en uniformen van allerlei soort, die reeds dikwijls dienst hadden gedaan, bij ondernemingen als deze.

De twee vrienden kozen uit de voorraad een paar tamelijk versleten pakken, en trokken deze kleren vlug aan. Zij zagen er nu uit als taxi-chauffeurs.

In hetzelfde vertrek veranderden zij snel hun gelaat, door het aanbrenge van enige rimpels, strepen en vlekken.

Dit alles nam nauwelijks tien minuten in beslag. In het huis was alles stil. Achter in de tuin stond de garage, en daarboven was de slaapkamer van Henderson, de chauffeur met zijn geweldig sterk lichaam.

— Zullen wij hem wekken? vroeg

Brand, terwijl de twee mannen haastig door de donkere tuin liepen. Ik geloof, dat wij er goed aan zullen doen hem mee te nemen. Bedenk dat wij een spelletje op leven en dood gaan spelen.

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde:

— Ja. Misschien hebben wij zijn hulp wel nodig. Loop vlug terug en haal een politieuniform voor hem. Hij mag in geen geval herkend worden.

Terwijl Raffles zijn weg naar de garage voortzette, snelde Brand terug. Raffles drukte op de bel naast de smalle deur die toegang gaf tot de trap, waarlangs men de boven de garage gelegen kamer van Henderson kon bereiken.

Een ogenblik daarna ging onhoorbaar een raampje open, een hoofd met verwarde haren verscheen en een nog wat slaperige stem zei:

— Bent u daar, mylord? Is er wat aan de hand?

— Niet in de gewone betekenis,

James, riep Raffles terug. Maar gevaar is er waarschijnlijk wel. Maak zo gauw je kunt de taxi in orde. Mijnheer Brand komt aanstonds met een uniform van politie-agent.

De reus was nu direct klaar wakker. Hij wreef een washandje over zijn gezicht, kamde zijn haar wat op, ging langs een binnentrap naar de garage en overtuigde zich er van dat de zogenaamde taxi, een oude ietwat gedeukte wagen, maar met een motor onder de kap, waarvan de topsnelheid honderddertig kilometer bedroeg, in goede orde was.

Hij behoefde alleen de benzinetank wat bij te vullen en toen kwam Brand met de uniform aandragen. Binnen enkele minuten, kon Henderson gerust doorgaan voor de grootste politie-agent, die het Londense corps rijk was.

Nog onder het aankleden vroeg hij:

— Gaan wij ver weg, mylord?

— Neen, James, niet ver, maar ik vrees dat het gevaarlijk is, zei Raffles glimlachend. Binnen een uur kunnen wij weten waaraan wij ons te houden hebben.

En omdat Henderson vragend van de een naar de ander keek, legde Raffles hem in korte woorden de zaak uit.

De reus luisterde aandachtig toe en zei, toen Raffles zweeg, met een bedenkelijk gezicht:

— Dat klinkt niet bijzonder geruststellend, mylord. Wapens meenemen?

— Natuurlijk, daar heeft mijnheer Brand voor gezorgd; wij hebben alleen nog touw nodig. Veel en sterk touw.

— Ik denk niet dat er veel nodig zal zijn, zei Brand.

— Wij zullen het wel zien, Charles, en aanstonds zullen wij het vreemde feit beleven van twee mannen door de politie gezocht, die een detective willen gaan redden. In geen geval mogen wij toestaan dat die vrouw bedreigd wordt door Cosinus

en de andere schurken.

— Als het maar niet te laat is — als zij haar maar niet op de bodem van die put hebben geworpen, zei Brand de vuisten ballend.

— Dat lijkt mij heel onwaarschijnlijk, Charles. Ik geloof niet dat dit de methodes zijn van Cosinus. Hij is haar weinig goed gezind, dat spreekt vanzelf, — maar ik geloof eerder aan een ontvoering, een soort gijzeling. Alles gereed? Op weg dan.

In de wagen had Henderson reeds het een en ander neergelegd, of, beter gezegd, in de bagageruimte geborgen, waaronder een rol touw, voorzien van een haak, benevens een korte touwladder, een houweel met een korte steel, een paar elektrische zaklantaarns met een krachtige batterij en nog enkele andere dingen.

Brand had inmiddels de tweede garagedeur geopend, die op een stille achterstraat uitkwam, in hoofdzaak begrensd door blinde fabrieksmuren en zich overtuigd dat er geen sterveling te zien was.

Toen eerst gaf hij Raffles, die achter het stuurwiel zat, een teken, en geruisloos reed de auto de garage uit, waarna Brand de deuren sloot en naast Raffles plaats nam.

De tocht duurde ternauwernood tien minuten en Raffles parkeerde de auto in het donkerste hoekje dat hij kon vinden aan de voet van de muur rondom de binnenplaats van de kerk van de H. Johannes.

Dit had het voordeel dat zij thans de deur konden vermijden, want zij behoefden slechts op het dak van de auto te klimmen, vandaar op de muur en zich aan hun handen te laten zakken. Een sprongetje van nog geen meter bracht hen vervolgens op het ongelijke plaveisel van de binnenplaats.

Brand had zich reeds voorzien van de rol touw, Raffles nam het valies met andere hulpmiddelen voor zijn rekening en zei tot Henderson:

— Het zal nodig zijn, dat je hier

in de buurt blijft, want misschien moeten wij straks de auto weer gebruiken. Denk er om dat je bij onraad met de claxon de afgesproken seinen geeft, — maar alleen als het strikt nodig is. Hoe meer stilte hoe liever het mij zal zijn. Mocht er naar deze donkere plek een patrouillerende politie-agent afdwalen, wat heel onwaarschijnlijk is, dan weet je wat je te doen staat.

— Zeker, mylord, dan geef ik hem een optater, voor hij iets kan zeggen.

— Ben je dol, James? zei Raffles verschrikt. Om alles ter wereld, geen geweldpleging, nu minder dan ooit. Het heet bij de ontmoeting van een agent, dat je uit een vreemde wijk bent, en met Mr Brown van het hoofdbureau op een onderzoek uit bent. Heb je mij nu goed begrepen? En nu opgepast en je ogen goed de kost gegeven.

Henderson zuchtte, want hij vond het hele zaakje een vervelende geschiedenis, maar hij zei niets meer.

Raffles en Brand sprongen snel over de muur en hij hoorde het ternauwernood, dat zij aan de andere kant in het wild opgeschoten gras langs de muur neerkwamen.

Een ogenblik later stonden de twee vrienden voor dezelfde oude put, die reeds diezelfde avond op zulk een merkwaardige wijze de aandacht had getrokken van Brand.

Het was hier zó stil, dat elk geluid aanstonds moest worden gehoord.

En het was ditmaal stikdonker, daar de maan zich verborgen had achter een dikke wolkenlaag.

Raffles waagde het er daarom op, daar overal muren hem beschermden, snel zijn zaklamp aan te knippen en het ijzerwerk van de put te onderzoeken.

Een paar seconden waren voldoende om hem nog een klein lapje bruine stof te doen vinden, dat precies leek op dat, hetwelk Brand aan de spijker had gevonden.

Raffles doofde daarna onmiddel-

lijk zijn lamp en zei fluisterend:

— Ik wil je eerlijk bekennen, Charles, dat pas deze vondst mij er van overtuigt, dat wij moeten handelen, want nu twijfel ik er niet meer aan, dat dit lapje er op wijst, dat Miss Drexler met geweld gedwongen is om hier af te dalen, nadat men het haar onmogelijk had gemaakt om hulp te roepen.

— Laten wij dan geen tijd verliezen, want zij verkeert misschien in levensgevaar.

— Dat laatste geloof ik niet, Charles, want zij konden haar wel onmiddellijk hebben afgemaakt in een van die stille, donkere steegjes hier in de buurt, en zich niet de moeite hebben gegeven haar langs deze put omhoog te brengen.

Raffles had zich diep over de rand van de put gebogen en deed opnieuw zijn lamp ontgloeien.

Nu zag hij pas het bovineinde van een ijzeren ladder, die in de zijwand van de put was vastgemetseld, en waarschijnlijk van veel jongere datum was.

De ladder eindigde echter op ruim twee meter onder de putrand en het was dus noodzakelijk de meegebrachte touwladder te gebruiken.

In een oogwenk was deze vastgemaakt om de rand, en zonder aarzeling begonnen de twee mannen af te dalen, nadat zij hun lampen hadden vastgemaakt aan een knoop van hun jas.

Op deze wijze bereikten zij heel gemakkelijk de bovenste sport van de ladder, die zij onhoorbaar begonnen af te dalen, tot een diepte van minstens twintig meter.

Die diepte was de oorzaak dat Brand niets gehoord had van het neervallen van het stukje kalk, want hiermede was de bodem van de put bereikt, die met een dikke laag stof en fijn zand bedekt was.

Dat zij op het goede spoor moesten zijn bewees aldra de ronde opening vlak naast de ijzeren ladder, die zich in de putwand bevond en waardoor

in vroegere tijden waarschijnlijk de put gevoed werd.

De opening was zo nauw, dat slechts een niet te dik man er op handen en voeten kruipend in kon doordringen.

Raffles was de eerste die er zich in waagde, met de wetenschap, dat hij daarbij zijn leven op het spel zette, zich op deze plek te beschermen tegen een eventuele overval.

Tevens bleek dat ook een bewaker hier geen gemakkelijke positie had, want reeds na drie meter maakte deze buis een rechte hoek.

Raffles stak voorzichtig het hoofd om die hoek, en ontdekte bij het licht van zijn lamp, dat die tunnel rond in doorsnede was, en zich snel verwijdde tot een gang van veel jongere datum, zoals duidelijk bleek uit de wijze waarop de bakstenen waren gevoegd en uit de kleur van de kalk die was gebruikt.

De eigenlijke tunnel scheen door te lopen in dezelfde richting, maar was afgesloten door een ronde stalen plaat, die in de muur leek te zijn verankerd.

Toen Raffles zijn hand tegen deze plaat legde, bemerkte hij niet alleen dat deze ijskoud was, maar hij voelde ook een lichte trilling, alsof er aan de andere kant een zekere druk op de plaat werd uitgeoefend.

— Water, zei hij zacht, tot Brand, die naast hem was komen neerhurken. De loop van het water wordt gestuit door deze plaat en langs een andere weg geleid. Daarna is deze gang waarschijnlijk gemetseld en wij zullen moeten zien te weten te komen waarheen die ons brengt.

— Wil dat zeggen, dat deze tunnel en deze gang vol zouden lopen, als die stalen plaat eens bezweek? vroeg Brand ongerust.

— Als die plaat bezweek of werd geopend, dan zeker, antwoordde Raffles bedaard. Wij moeten nu aannemen, dat die Cosinus een wetenschappelijk buitengewoon ontwikkelde booswicht is, die van alle hulp-

middelen der moderne techniek gebruik weet te maken. Intussen — voorlopig bestaat er geen bezwaar, dus laten wij verder gaan.

De gang bleek zeer goed begaanbaar te zijn, en zij konden hier naast elkander lopen, ofschoon Raffles het hoofd een weinig moest bukken om het niet te stoten tegen de zoldering.

Na een poosje, fluisterde Raffles:

— Deze gang loopt zonder twijfel in dezelfde richting als de geheime gang, die achter de traliedeuren op de binnenplaats begint.

Zwijgend liepen zij nog een eind verder, terwijl de gang een flauwe bocht beschreef, tot Raffles eensklaps bleef staan en Brand bij de arm greep.

Zijn scherp gehoor had een geluid opgevangen, dat leek op het gekuch van een mens.

Voor alle zekerheid doofden de beide mannen hun lampen, en dat was maar goed ook, want toen zij de bocht eenmaal achter zich hadden, zagen zij in de verte een flauw lichtschijnsel, dat klaarblijkelijk van kunstlicht afkomstig was.

Vorzichtig kwamen zij naderbij, voortsluipend op hun gummizolen.

Weer klonk het gekuch, nu reeds duidelijker, dadelijk daarop gevolgd door een geluid, alsof er een stoel over een stenen vloer geschoven werd.

De bodem van de gang begon hier aanzienlijk te stijgen en tegelijkertijd werd het lichtschijnsel helderder totdat de twee vrienden als bij onderlinge afspraak opnieuw bleven staan, want de toestand was nu zo, dat zij geen twee stappen verder zouden kunnen doen, zonder de kans te lopen te worden gezien door de man die een eind verder in een ruimte, recht tegenover het einde van de gang, op een doodgewoon prozaïsche keukenstoel zat, vlak naast een deur, die hij waarschijnlijk moest bewaken.

— Misschien zit zij achter die deur, fluisterde Brand, met zijn

mond aan het oor van Raffles.

— Wij zullen het aanstonds weten, gaf Raffles laconiek ten antwoord.

Hij had zijn tas op de grond gezet, en nam er een windbuks uit.

Er klonk een flauw, knappend geluid, als van een kinderzweepje, de man daar in de kelder hief wantrouwend het hoofd op, maar het volgende ogenblik bracht hij beide handen aan zijn kin, scheen iets uit zijn huid te plukken en zat het volgende ogenblik als een beeld, roerloos, met zijn handen op zijn knieën.

Raffles en Brand liepen haastig naar de getroffen man. Deze verroerde zich niet, zelfs niet toen zij in het volle licht traden van de electrische lamp, die in het midden van de zoldering hing.

De kelderruimte was weer zeer oud, te oordelen naar het gewelf en de vier halfronde pilaren in de hoeken, maar de deur was tamelijk nieuw, en niet op slot, en kon gemakkelijk met de kruk worden geopend. Niet zodra had Raffles dit gedaan, of hij hoorde een vaag stemmengerucht.

Het was alsof er een aantal personen tamelijk driftig door elkander sprak.

Het eerst echter bemoeide hij zich met de getroffen man.

Hij kende hem niet, ofschoon hij zich vaag het gelaat herinnerde, dat er nu uitzag, als van iemand, die met wijdgeopende ogen sliep. Aan de kin kleefden een paar reeds stol-

lende bloeddruppeltjes, die Raffles dadelijk behoedzaam met zijn zakdoek weg veegde. De man had in zijn vingers nog altijd het projectiel met het stalen rode stiftje en het pluimpje.

Ook dat nam Raffles hem af, en deed het zorgvuldig weer in het doosje. De bedwelmende stof, waarin het gedrenkt was, was van zoveel kracht, dat hij het kleine projectieltje zeker nog wel enige malen zou kunnen gebruiken.

Daarop gaf Raffles Brand een wenk, en beiden gingen door de deur naar binnen in een tweede kelder, die door een schot in tweeën was verdeeld.

Daar dit schot niet geheel tot de zoldering doorliep, konden de twee mannen woord voor woord al horen.

Er kwam echter blijkbaar juist een einde aan een beraadslaging, want er werden stoelen verschoven en zij hoorden een stem, die zij pas onlangs gehoord hadden, namelijk die van Cosinus, die schel en bevelend zei:

— Zij blijft dus weigeren de brief af te geven? Jullie hebben het allen gehoord. Ik neem dus aan dat deze nog in haar huis is. Jij, Laporte, en jij, Lepkowitsch, gaan er nu onmiddellijk naar toe en halen die brief. Vinden jullie nog meer van belang, des te beter, dan kun je dat ook meenemen, maar die brief moet ik tot iedere prijs in mijn bezit hebben. En als ik die heb, zal ik met haar afrekenen.

HOOFDSTUK III

TWEE VLIEGEN IN EEN KLAP

Als de twee vrienden nog een ogenblik mochten hebben getwijfeld, dan moesten deze woorden van de geheimzinnige chef der bende van Cosinus het wel duidelijk maken dat Miss Drexler inderdaad in handen

was gevallen van de man met het rubber masker.

Zij was ook zeker niet in het gedeelte van de kelder aan de andere kant van het slot, want dan zou zij na deze woorden stellig wel iets heb-

ben gezegd en Cosinus zelf zou zich ook anders hebben uitgedrukt.

Er was natuurlijk niet aan te denken, door dat schot, heen te breken, vooral nu zij niet wisten hoeveel tegenstanders ze tegenover zich zouden krijgen.

Er stond hun maar één ding te doen, en dat was te zorgen dat zij vóór de twee afgezanten de woning van Miss Drexler bereikten. Wat die brief kon behelzen, dat wisten zij natuurlijk niet, maar de inhoud moest van groot belang zijn voor Cosinus en wie dat schrijven bezat scheen macht over hem te kunnen uitoefenen.

Zonder dat een woord nodig was, snelden zij dadelijk weer door de deur, sloten deze, gingen de bewusteloze bewaker voorbij, de gang in en bereikten de bodem van de put. Zij klommen zo vlug mogelijk langs de ijzeren ladder omhoog, haakten, bovengekomen, de touwladder los, en verlieten ditmaal de binnenplaats door gebruik te maken van het lage deurtje.

Zij vonden de auto op de aangegeven plek staan en Henderson gereed om weg te rijden.

— Hier niets bijzonders gebeurd, vroeg Raffles, terwijl Brand reeds instapte.

Op het ontkennende antwoord, zei Raffles:

— Dan is er nu ander werk te doen. Breng ons naar Bishops-Road 117, en stop op de hoek van het blok, dat met nummer 93 begint. Of neen.... Ik zal zelf rijden. Ga binnen bij mijnheer Brand zitten, die je op de hoogte zal brengen.

Raffles reed zo snel, dat hij reeds tien minuten later Bishops Road bereikt had en nu de auto kon parkeren op de hoek van het aangeduide blok.

Zodra hij uitgestapt was, fluisterde Raffles:

— James parkeer de auto een eind verder op de hoek van Eastbourne Terrace. Je kunt daar nog juist het huis met het nummer 117 in het

oog houden. Houd je echter zelf zoveel mogelijk verborgen, want je uniform mag niet worden gezien. Zodra mijnheer Brand en ik je nodig hebben, zullen wij het fluitsein geven. Neem het valies, Charles, en vlug, want ook zij kunnen een auto hebben genomen en ieder ogenblik hier zijn.

Ook Brand stapte uit, en Henderson reed, zonder een woord te zeggen, naar de aangewezen plek.

Raffles en Brand zochten het donkerste plekje op, dat zij konden vinden en stelden zich daar verdekt op, in een poort, waar zij juist het huis nummer 117 konden zien.

Lang behoefden zij niet te wachten.

De nachtelijke duisternis begon langzaam plaats te maken voor de ochtendschemering, toen zij een auto hoorden naderen, die toen zichtbaar werd op enige afstand van het aan alle kanten door een smalle strook tuin omgeven huis.

De twee inzittenden van deze wagen stapten uit en liepen haastig op het huis toe, en waren in een oogwenk over het lage voorhekje gesprongen, en aan de achterzijde van het huis verdwenen.

— Laporte en Lepkowitsch schijnen vakkundigen te zijn, zei Raffles zacht. Kom mee, Charles, laten wij gebruik maken van de weg, die zij voor ons gaan banen.

Zij verlieten hun schuilplaats en staken vlug Bishops Road over, stapten op hun beurt over het lage, houten hekje, en volgden de zijgevel van het huis, dat in diepe rust gedompeld scheen te zijn.

Over de grasrand van het smalle perk lopend, dat zich onderaan de zijgevel uitstrekte, hadden zij de hoek bereikt, en stonden nu luisterend stil.

Hun geoefend oor vernam aldra een zacht, krassend geluid, alsof er met een mes over glas gesneden wordt.

Beide mannen kenden het geluid te goed, dan dat zij zich een ogen-

blik zouden kunnen vergissen. Men was daar bezig een ruit uit te snijden niet met een diamant, maar door een scherp mes door het randje stopverf te halen.

Even later werd het stil en Raffles en Brand begrepen dat nu de ruit uit de sponning werd genomen.

Raffles stak behoedzaam zijn hoofd om de hoek, en zag allereerst het ondereinde van de ladder, die de afgezanten van Cosinus waarschijnlijk hadden weggenomen uit een klein schuurtje, waarvan hij de deur open zag staan.

Hij wenkte Brand, en zij klommen via de ladder omhoog.

Raffles die vooraan ging, zag het eerst van al, de uitgesneden ruit buiten op de vensterbank staan, daarna het gat waardoor de mannen naar binnen waren gedrongen en het zacht bewegen van het overgordijn, dat zij voor alle zekerheid dicht hadden gedaan.

Een zwak lichtschijsel drong door een der kieren naar buiten. Het was duidelijk dat zij het licht niet hadden durven ontsteken en bij het licht van een zaklantaarn of mischien van een kaars werkten.

Hij beduidde Brand, dat verder gaan voorlopig onmogelijk was, en bleef door de smalle kier turen.

Op een gegeven moment kraakte er hout, en Raffles begreep dat men bezig was met het schrijfbureau van de detective.

Een hunner had de blaker genomen en lichtte de ander bij; Raffles zag hoe het ene laatje na het andere werd opengetrokken, en hoe het ongeduld der twee mannen toenam, terwijl zij de inhoud van die laatjes doorzochten.

Tenslotte schenen zij iets te vinden dat naar hun gading was, en iets dat er uitzag als een opschrijfboekje, verdween in de zijzak van de grootste der twee mannen.

Toch was dit blijkbaar nog niet wat zij zochten, want het onderzoek werd voortgezet.

Met een groot zakmes, stak La-

porte nu en met kracht in het dunne hout van de secretaire, tot hij ineens een onderdrukte kreet van zegepraal slaakte.

Een gedeelte van de zijkant van het meubel was door het mes vernield en de inhoud was te voorschijn gekomen van wat blijkbaar een goed verborgen, geheime lade was geweest.

De man nam er een paar brieven uit, las ze haastig door, stak er enige van in zijn zak, nadat hij de laatste met meer aandacht had bekeken. Na de brief om en om te hebben gedraaid, liet hij deze aan de ander zien, die hem eveneens snel doorlas, de schouders ophaalde en toen fluisterde:

— Dit moet de bewuste brief in ieder geval zijn. Kijk maar, hij draagt het teken van Cosinus.

Raffles achtte nu het ogenblik gekomen om handelend op te treden. Juist toen Laporte een portefeuille te voorschijn had gehaald en er de gestolen brief in wilde doen, stapte Raffles over de vensterbank, en zei zonder enige stemverheffing, maar terwijl zijn revolver kracht bijzette aan zijn woorden:

— Wie van jullie tweeën verroert, ondertekent zijn doodvonnis. Geef mij die brief, die je zo even hebt gestolen, Laporte.

De man verbleekte en daar had hij alle reden toe.

Vóór hem stond een man die hem moest kennen, die hem aansprak bij zijn naam, en die hij zich toch niet kon herinneren ooit te hebben gezien.

Terwijl Brand de twee mannen in bedwang hield met zijn revolver, nam Raffles vlug de brief op, en las halfluid:

— Mejuffer, Ik vestig uw aandacht op de nieuwe uitgave van Forster's verklarend woordenboek van de Engelse taal, hetwelk ook vele uitdrukkingen bevat, aan de dieventaal ontleend. Niet twijfelend, of het boek zal uw aandacht boeien,

beveel ik het hierbij nogmaals bij u aan, en teken

Hoogachtend,
JACK N.N.

Raffles draaide deze onbegrijpelijke brief om en om, omdat hij er niets van begreep en toch moest deze brief van zóveel belang zijn, dat Cosinus er twee van zijn trawanten aan gewaagd had, om het epistel te gaan halen uit het huis van de vrouwelijke detective, die hij op een of ander sluwe wijze in zijn macht had weten te krijgen.

Raffles ging de recente gebeurtenissen na. Drexler had gedurende een maand of langer met een moed, die menig man haar had kunnen benijden, de rol gespeeld van de gevaarlijke avonturierster Lydia von Kaernten, zij had zich in het vertrouwen van Cosinus weten te dringen, en al had hij er zich wel voor gewacht haar zijn gelaat anders te tonen, dan bedekt met het rubbermasker, zo wist zij toch stellig dingen, die aan de andere leden van de bende verborgen waren gebleven, waardoor zij nu gevaarlijk was geworden voor de geheimzinnige aanvoerder.

Deze brief was natuurlijk aan de jonge vrouw gericht, toen Cosinus nog meende, met Lydia von Kaernten te doen te hebben. De brief was in machineschrift, met uitzondering van de ondertekening, met in de rechterbovenhoek een groene driehoek, en daarnaast het cosinusteken in dezelfde kleur.

Maar wat beduidde de inhoud? School er een of andere geheime mededeling in deze aanbeveling van een woordenboek?

Raffles las de brief nogmaals over, thans telkens een woord overslaande, maar dat leverde slechts onbegrijpelijke nonsens op. Hij las nog eens haastig van achter naar voren, maar gaf het bij het zevende woord op — het raakte kant noch wal.

Toen bedacht hij zich niet langer, maar stak de brief in zijn binnenzak

en vestigde zijn koele, doordringende ogen, strak op Laporte.

— Ik zou u gaarne een raad willen geven, Monsieur Laporte, zei hij, maar ik zie daarvan af, omdat gij hem waarschijnlijk toch niet zoudt opvolgen. Ik wil u alleen zeggen dat het mij onbegrijpelijk voorkomt, hoe in deze ernstige tijden, nu ieder mens met een greintje begrip van de toestand, al zijn kunnen, zijn kracht en zijn denkvermogen behoorde aan te wenden tot verbetering van de misstanden in de wereld, de weg kiest van de misdaad. Moord en bedrog, diefstal en ontvoering zijn de wapenen, waarmee Cosinus vecht. Hij ontziet zich zelfs niet het leven te bedreigen van een jonge vrouw, alleen omdat zij tot de politie behoort — en ik weet zeker, dat hij haar koelbloedig zal vermoorden, als hij meent dat zijn belang dat eist.

— Hoe komt het dat je mij kent? vroeg de jongeman op doffe toon:

— Dat is dus je eerste vraag, merkte Raffles sarcastisch op. De angst dat ik je zal verraden heeft je die vraag ingegeven, maar die angst is voorlopig misplaatst, want ik heb andere plannen met je, en ook met deze man die een broeder in de misdaad van je is. Ook ik zal je een boetpredicatie besparen, mijnheer, want mijn advies zou niets opleveren, vrees ik. Intussen — als jullie thans zoudt terugkeren naar Cosinus, dan zou even later Miss Drexler hebben opgehouden te leven, en zeker als jullie Cosinus zouden vertellen dat de brief in handen is geraakt van... John Raffles.

Bij het horen van die naam ging er een rilling over het lichaam van de Rus en in zijn stem klonk moeilijk verkropte haat, toen hij zei:

— Vervloekt, ik heb het reeds aanstonds gedacht. Zal dan werkelijk je vervloekte bemoeizucht ons allen ten verderve voeren?

— Dat willen wij tenminste hopen, zei Raffles met een lachje. Laten wij geen tijd verliezen, want als

ik mij niet vergis, zal over een kwartier de dag aanbreeken.

Raffles had zijn valies geopend, en haalde er een etui uit, dat hij bedaard opende, om er een fijn injectie-naaldje uit te nemen.

Vóór de Rus een enkele beweging had kunnen maken, had Raffles hem de punt van de naald in de pols gedrukt. Laporte, bleek en half versuft onderging hetzelfde lot. Deze zonk zwaar neer op een stoel en Raffles bracht zijn lippen dicht bij het oor van de nog jongeman, na hem strak te hebben aangekeken en fluis-

terde bevelend :

— Binnen een halve minuut zul je slapen, Laporte, luister goed. Zeg mij het wachtwoord en het getal voor deze dag, dan kan ik je misschien nog behoeden voor het lot dat je wacht.

Laporte sloeg beide handen voor het gelaat, en steunde zacht :

— Verraad mij niet — ik ben een zwakkeling geweest — het was mijn eigen schuld. Het wachtwoord is : Errare humanum est. Het getal is 1007.

HOOFDSTUK IV

IN HET HOL VAN DE LEEUW

Raffles en Brand begrepen, dat zij zich nu snel uit de voeten moesten maken.

Daar zij de thans bewusteloze mannen onmogelijk konden meevoeren, verborgen zij ze in een kast in de keuken, waar zij het wel een paar dagen konden uithouden als het moest, zonder te stikken, want er was voldoende ventilatie.

Raffles keek op zijn horloge. Het was nauwelijks drie uur in de ochtend en de twee vrienden hadden dus nog een kwart gedeelte van de dag om hun plannen uit te voeren.

Zij keerden terug langs de weg die zij gekomen waren, plaatsten de ruit zo goed en kwaad het ging in de sponning, zetten de ladder in de schuur en mochten van geluk spreken, dat niemand hen daarbij betrapte, want aan de oostelijke hemel begon de lucht zich met een teder rose te kleuren.

Henderson stond met de auto op de plek die hem was aangewezen ongeduldig te wachten.

— Iets bijzonders, James? vroeg Raffles met de kruk van het portier in de hand.

— Niets, mylord — behalve een paar zwervers die voorbij liepen.

— Alweer? vroeg Raffles. Zo even sprak je ook van zwervers, daar in de buurt van de kerk. Waren het dezelfde?

— Dat kan ik onmogelijk met zekerheid zeggen, mylord. Die kerels lijken allemaal op elkaar.

Raffles staarde een ogenblik van onder zijn gefronste wenkbrauwen voor zich uit, langs de nog volkomen verlaten Bishop Road, balde zijn vuisten en mompelde half voor zich heen :

— Die man is zo voorzichtig als een vos. Nu, die kerels kunnen toch in ieder geval niets hebben gezien van wat er gebeurd is. Zij zullen als opdracht hebben gekregen, de omgeving van de kerk in het oog te houden, dat is alles.

— Maar hoe kunnen zij dan zo vlug hier zijn gekomen, vroeg Brand niet zonder ongerustheid. Heb je een auto of een fiets gezien, James, vroeg Raffles zonder rechtstreeks op de vraag te antwoorden.

— Ze waren te voet, mylord, maar wel heb ik een motorfiets gehoord, echter niet gezien.

Raffles dacht nog een ogenblik na en zei toen kortaf :

— Ga bij mijnheer Brand zitten,

James, ikzelf zal weer rijden. En let goed op, of wij soms door een motorfiets gevolgd worden.

Zij waren nog geen vijf minuten onderweg, of Brand zag door het achterrautje een motorrijwiel, bestuurd door een man die eruit zag als een arbeider, met op de duozitting een tweede man achterop.

Dadelijk waarschuwde hij Raffles met de woorden:

— Ik geloof dat wij gevolgd worden, Edward.

Raffles draaide zich niet om, want hij had al zijn aandacht nodig voor de besturing van de auto op het asfalt, dat door een weinig neerslag glibberig was geworden.

Raffles knikte ten teken, dat hij het begrepen had en nam toen plotseling een scherpe bocht naar een bredere straat, die de auto op een haar na in aanraking bracht met een hoekhuis.

Maar de bestuurder van de motorfiets, was ook niet de eerste de beste en zwaaide op zijn beurt dezelfde straat in, met een snelheid die iedere motorrijder koude rillingen zou hebben bezorgd.

Binnen tien minuten zou Raffles het begin van de Cromwell Street bereikt hebben, en hij moest tot iedere prijs, die lastige achtervolgers van zich afschudden.

Raffles nam een krachtadig besluit, riep naar achteren: Houd jullie je stevig vast, want ik ga remmen! Dit deed hij zo plotseling en krachtig, dat de auto bijna onmiddellijk stil stond.

Bijna, want de wagen gleeed nog even door op het gladde wegdek. Dat deed de motorfiets ook en de bestuurder poogde nog wel, langs de auto voorbij te komen, maar dat lukte niet, zodat een aanrijding dan ook onvermijdelijk was.

Het motorrijwiel botste met grote kracht tegen de achterbumper van de taxi en sloeg over de kop.

Bestuurder zowel als duopassagier smakten op de straat, en bleven een ogenblik versuft liggen.

Niemand had iets van het voorval gezien, en dat was heel natuurlijk, want op dat ogenblik was er geen mens op straat te bekennen.

Brand wierp een blik door het achterraampje en zag hoe de twee mannen zich vrij maakten van het zware vehikel en met enige moeite overeind krabbelden.

Zij waren er dus tamelijk goed afgekomen, maar het rijwiel scheen onbruikbaar te zijn geworden, want de twee mannen bleven werkeloos toezien, hoe de auto om een hoek verdween.

Nog geen tien minuten later stond de taxi weer in de garage. Henderson was naar boven gestuurd om enige uren te gaan slapen, en Raffles en Brand zaten in de bibliotheek over de merkwaardige brief gebogen, terwijl het prille morgenlicht heendrong door de hoge vensters, die op de achtertuin het uitzicht gaven.

Brand, die nu pas voor het eerst de brief onder het oog kreeg, richtte zich verbaasd op en riep uit:

— Maar waartoe al die moeite en die drukte? Dit kan onmogelijk de goede brief zijn.

— Het is vast en zeker de goede brief, amice, anders zouden Laporte en Lepkowitz hem niet hebben willen meenemen. Bovendien is hij voorzien van het teken van Cosinus.

— Maar de inhoud is van hoegenaamd geen betekenis, hernam Brand. Het is de aanbeveling van een woordenboek.

— Charles, laten wij ons verstand eens gebruiken. Ik geef toe, dat wat hier te lezen staat, zonder meer zonder enige waarde is, maar wij weten aan de andere kant met zekerheid dat Cosinus grote waarde hecht aan het bezit van deze brief, dus moet hij nog iets bevatten, wat wij niet zien, of beter gezegd nóg niet zien.

— Je bedoelt, dat er met synthetische inkt woorden op geschreven zijn, die nu nog onzichtbaar zijn? riep Brand uit.

— Het kan haast niet anders, Charles.

Raffles had de brief opgenomen, en hield hem tegen het licht.

Er viel niets op te bespeuren, over of tussen de regels aan de andere kant. Alleen het watermerk van het papier was zichtbaar, een cirkel met een klauwende leeuw erin, het handelsmerk van een bekende Londense firma.

Raffles bedacht zich niet langer, maar stond op, en zei:

— Zet je studie van de omgeving van de kerk van de H. Johannes nog maar even voort, Charles. Ik ga naar het laboratorium en hoop binnen een kwartier terug te zijn.

Het duurde echter nauwelijks tien minuten, voor Raffles het vertrek weer binnentrad.

Brand zag onmiddellijk aan het gelaat van zijn vriend, dat deze iets ontdekt had, maar tevens stond dat gelaat zeer ernstig en een diepe rimpel plooidde het hoge voorhoofd.

Hij wachtte de vraag van Brand niet af, maar zei, zijn polshorloge raadplegend:

— Ammoniak en warmte brachten het schrift te voorschijn.

— En? Was het van belang?

— Van zeer groot, en ernstig belang, Charles. De tijd ontbreekt mij, om je dat alles nu te verklaren. Het eerste wat wij te doen hebben is, Miss Drexler te redden en wij zullen het doen ook, en daarna zullen wij onze werkzaamheden op een geheel ander terrein voortzetten. Maak je gauw klaar, want wij hebben niet veel tijd te verliezen, wij moeten er ook nog rekening mee houden, dat de twee kerels die ons gevolgd zijn, naar Cosinus zijn gegaan, om rapport uit te brengen, en onze taak zou zeer verzaamd worden, als deze sluwe booswicht van tevoren gewaarschuwd werd.

— Moet ik Henderson weer wekken?

— Ja, Charles, het spijt me voor hem, maar hij heeft nu tenminste nog anderhalf uur kunnen slapen, en bovendien — het gaat hier om

een mensenleven, en hij is onmisbaar voor ons.

— Waarom de politie er niet op af gezonden?

— Omdat dit ten opzichte van een man als Cosinus niet alleen heel gevaarlijk, maar zelfs nutteloos zou zijn. Bij het eerste het beste teken van verraad of gevaar zou hij in staat zijn, zijn gevangene eigenhandig af te maken, om dan de vlucht te nemen, langs een van zijn sluipwegen. Neen, hij moet overrompeld worden en met list, dat is het enige middel.

De grote waarde van de hulp van Henderson bleek voor de zoveelste maal, want nadat deze zijn hoofd even onder de kraan had gehouden, en een paar trekken aan zijn pijp had gedaan, was hij weer klaar wakker en volkomen bereid, als het moest de wereld uit haar voegen te lichten, wanneer Raffles hem die opdracht gaf.

Vijf minuten daarna waren de drie mannen alweer op weg, zich er van bewust dat zij hun leven op het spel gingen zetten; — zij hadden Cosinus leren kennen.

Er waren nu meer mensen bij de weg, maar toch waren de straten nog stil te noemen in vergelijking met het achtste uur van de ochtend, als wanneer in een stad als Londen velen zich naar hun werk begeven.

Daar Raffles niet wist in welk huis Miss Drexler gevangen werd gehouden, zo was hij wel genoodzaakt dezelfde weg te kiezen van die nacht ofschoon het ditmaal heel wat gevaarlijker zou zijn, want de dag was aangebroken, en al vertoonde er zich bijna nooit iemand op de kleine, eeuwenoude binnenplaats naast het kerkgebouw, behalve misschien de koster, en al was de muur zó hoog, dat men er niet overheen kon zien, zo bleef toch de kans bestaan, dat de bewoners van de oude huizen, die aan de achterzijde van het steegje stonden, een blik konden werpen op die binnenplaats.

Raffles was echter niet van plan zich daaraan te storen en nam die kans op de koop toe.

Het kon omstreeks vier uur zijn, toen de auto stopte. Raffles stapte uit en zei :

— Je zult ditmaal moeten meegaan, James, want we zouden het wel eens niet buiten jouw fysieke kracht kunnen stellen.

— Mylord weet wel, dat hij op mij kan rekenen, zei de reus eenvoudig.

Het lage poortje was al heel spoedig geopend, en de drie mannen bereikten de put.

Raffles wierp nogmaals een blik naar de kleine vensters van de huizen, die aan de steeg grensden, maar hij zag niets verontrustends, hij zag nog geen enkel teken van leven, en hij gelastte de kleine ladder weer in te haken, waarlangs de drie mannen omlaag konden gaan.

Toen zij eenmaal beneden waren, volgden zij verder dezelfde weg met de grootste omzichtigheid voortlopend, totdat zij het keldervertrek bereikten, waar Raffles en Brand de bewaker bewusteloos hadden achter gelaten.

De man lag daar nog altijd, of liever hij zat juist in dezelfde houding op zijn stoel, en dat was tenminste een geruststellend teken, want het bewees, dat de twee leden van de Raad van Zeven niet langs dezelfde weg het vertrek hadden verlaten, daar zij anders natuurlijk alarm zouden hebben gemaakt.

Bij het licht van zijn zaklantaarn trad Raffles op het schot toe en onderzocht het.

Het kwam hem voor, dat er zich ergens een doorgang moest bevinden, ofschoon deze niet zichtbaar was, daar het anders moeilijk te verklaren zou zijn, waarom Cosinus hier een wachtpost had geplaatst.

De planken leken alle zeer nauwkeurig aan elkaar gevoegd, en nergens was een of ander sleutelgat zichtbaar, noch enig scharnier.

Ook van een ladder was nergens iets te bespeuren.

Raffles besloot geen tijd te verknoeien met zoeken, maar wenkte Henderson bij zich, was in een wip op diens schouder, en kon nu gemakkelijk over de rand van het schot kijken.

De andere helft van de kelder verschilde niet van de eerste, behalve dat er een tafel stond van ongeschilderd hout en een stuk of zes stoelen.

Zonder zich te bedenken, klom Raffles over het schot heen, hing een ogenblik aan zijn handen, liet zich vallen op zijn rubberzolen, en had nu aldra het geheim ontdekt.

Er was wel degelijk een deur in het schot, maar die was alleen te openen van deze kant. Men kon hier de kruk en de scharnieren vinden en de deur was zó bekwaam door een kundig timmerman gemaakt, dat deze zuiver pastte in de sponning, en aan de andere kant geheel onzichtbaar was.

Het was duidelijk: men kon deze kelderhelft wel verlaten, men kon er echter niet binnentreden, tenzij iemand de deur van deze zijde opende.

Raffles draaide dadelijk de kruk om, en wenkte de twee anderen tot zich.

Hij sloot de deur, en liet het licht van zijn zaklantaarn op de andere deur vallen, welke hij reeds vaag gezien had.

Volgens zijn gewoonte onderzocht Raffles eerst of er geen stroom stond op deze deur, maar de voltmeter sloeg niet uit; de deur bleek echter stevig gesloten te zijn.

— Paneel indrukken, mylord? vroeg Henderson laconiek, op de deur wijzend.

— Ik heb alle respect voor de kracht van je schouders James, maar er zijn deuren, die zelfs aan jouw kracht weerstand bieden — en deze behoort er toe. Er is niets aan te doen: — wij zullen deze hinderpaal

langs de gebruikelijke weg moeten zien te overwinnen.

Raffles had reeds een klein étui geopend waarin een aantal kleine voorwerpen lagen, die eruit zagen als de werktuigen van een tandarts, en die bijna even afdoende werkten.

Nadat Raffles zwijgend het spel van zijn geoefende vingers op het weerbarstige slot had beproefd, gaf dit zich gewonnen, en kon hij de deur door middel van de klink openen.

Het bleek dat er wel grendels aan de andere kant zaten, maar men had er gelukkig mee volstaan, de sleutel in het slot om te draaien en deze er uit te nemen.

Brand hield voor alle zekerheid reeds zijn revolver gereed, want hij voelde zich niet helemaal gerust en aangegrepen door een angst, die hij zichzelf moeilijk kon verklaren.

Misschien was het wel de buitengewone, grafkelderachtige stilte die hier heerste.

Volgens zijn berekening moest men zich thans juist onder het oude kerkgebouw bevinden en misschien lagen boven hun hoofden de graven der honderden afgestorvenen die ter aarde waren besteld, zoals dat in vroeger eeuwen herhaaldelijk geschiedde.

Vóór de drie mannen strekte zich een lange, ietwat omlaaglopende gang uit.

Hier en daar was men verplicht geweest, het in puin vallend verwulft te steunen met zware balken van eikenhout, die op hun beurt aan de uiteinden door draagbalken werden geschraagd.

Deze balken waren ongetwijfeld van jongere datum, en het leek Raffles volstrekt niet onwaarschijnlijk, dat deze gang zelfs pas in gebruik was genomen, sedert de geheimzinnige Cosinus zijn staf zwaaide over de bende misdadigers, die zich onder zijn vaan hadden geschaard.

Het puin was ten halve opgeruimd en nu de drie mannen voorbijliepen,

vielen er zelfs nog kleine stukjes steen en kalk omlaag, ten bewijze hoe dringend nodig dit werk was geweest, om de oude gang weer bruikbaar te maken.

Zij liepen steeds maar verder, altijd in dezelfde richting, tot Brand fluisterde:

— Mij dunkt dat wij nu reeds onder de kerk of er voorbij zijn gelopen, Edward.

— Dat geloof ik ook. Wij moeten ons nu bevinden ongeveer ter plaatse, waar vroeger het klooster heeft gestaan, — dat wil zeggen Landsdowne Crescent. Het wil mij voorkomen dat zich daar ergens het huis van Cosinus moet bevinden. Waarschijnlijk is het opgetrokken, boven de oude kelders van het klooster en heeft hij daarvan gebruik gemaakt, om deze uitvalswegen aan te leggen.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen hij plotseling zweeg en met spanning bleef staan luisteren.

Niemand verroerde zich.

Heel in de verte klonk een uiterst zwak geluid, en Brand constateerde niet zonder enige onaangename kriebelingen tussen zijn schouderbladen, dat het machtig veel leek op de eentonige stap van een patrouillerende politie-agent.

— Een schildwacht? vroeg hij fluisterend.

— Of een gevangene, antwoordde Raffles even zacht. Er op af; — wij moeten zien wat het is.

Raffles doofde zijn lamp, en nu konden zij slechts op de tast, en door de wand van de gang te volgen, verder gaan.

Het eentonig geluid klonk steeds duidelijker en eensklaps drong een zwak lichtschijnsel in de gang door.

Behoedzaam gingen zij er op af, totdat de voet van Brand tegen een losgeraakte steen stootte, die weg rolde.

Onmiddellijk hield het geluid van de voetstappen op en een zachte stem vroeg:

— Wie is daar?

Het was de stem van een vrouw en Raffles had deze onmiddellijk herkend al sprak ze nog zo zacht, het was die van Miss Drexler, de detective.

Hij deed snel een paar stappen, totdat het licht van een kaars op de lichte zijwand van de gang een vergroting aftekende van een getraliede opening in een ijzeren deur aan zijn linkerhand.

Het volgende ogenblik was die vlek verdwenen, want er was iemand voor de deur gaan staan, met het hoofd ter hoogte van het luikje. Het was het hoofd van een vrouw, die achteruit deinsde, omdat zij een haar geheel onbekend gezicht zag; zij slaakte een zucht, maakte een moedeloos gebaar en ging zitten op een krukje in het hok, waarin men haar had opgesloten.

Op een steen die iets vooruit sprong hadden de schurken, die haar gevangen hielden, een blaker met een brandende kaars neergezet.

— Ik ben misschien niet degene, Miss Drexler, die u schijnt te verwachten, en van wien u hulp hoopt te krijgen, maar ik ben toch iemand die u zo spoedig mogelijk wil bevrijden. Ik weet dat uw leven gevaar loopt. Er zijn twee mannen uitgezonden om een brief uit uw huis te halen.

Miss Drexler was eensklaps overeind gekomen, drukte haar gelaat tegen de tralies, boven het luikje, en vroeg op fluisterende toon en blijkbaar zeer opgewonden:

— Hoe kunt u dat weten?

— Ik was in de kelder, aan de andere kant van het houten schot.

— Wie zijt gij dan?

— Gij kent mij heel goed — ik ben John Raffles. Wij zijn wel eens meer in contact met elkander geweest, Miss Drexler.

— Wat hebt gij gedaan, toen gij het bevel van Cosinus betreffende de brief had afgeluisterd?

— Ik heb mij gehaast, Laporte en Lepkowsch vóór te zijn, ofschoon

ik niet heb kunnen beletten, dat zij uw secretaire vernielden, en het geheime vak en de brief vonden.

— Gij hebt dus die brief?

— Ja, hij is in mijn bezit. Weet gij wat hij behelst?

— Natuurlijk... klinkbare nonsens... een aanbeveling van een woordenboek.

— Ja, maar er staat nog meer in, dat op het oog onzichtbaar is, dat door een middel, dat gij blijkbaar niet kent...

— En kent gij dat middel?

— Ik weet wat er in de brief staat, antwoordde Raffles zacht. Maar wij zullen geen tijd verliezen door er thans over te praten; — er zijn dingen van heel wat meer gewicht te doen. Die twee schurken liggen nu bewusteloos in een diepe kast in de keuken van uw woning, maar over een uur zal Cosinus ongeduldig worden, hij zal misschien onderzoek laten doen, de toedracht ontdekken, en dan kent gij de gevolgen.

— Hij zal mij zeker doden, zei de vrouw, haar handen wringend. Gelooft gij werkelijk dat ge mij hier kunt bevrijden?

— Het moet. Wel direct.

Er was echter geen tijd te verliezen en Raffles zette zich onmiddellijk aan het werk.

Hij onderzocht het slot van de ijzeren deur en zijn voorhoofd rimpelde zich.

Er zou zeker wel een half uur mee heengaan om het te openen.

Toch aarzelde hij niet; de kleine instrumenten deden hun werk en met een hoorbare klik sprong tenslotte het slot los.

Op hetzelfde ogenblik echter klonk wat verder in de gang het geluid, scherp en doordringend van een elektrische bel.

Raffles rukte de deur open, trok de vrouw naar buiten, en fluisterde haar toe:

— Vlug! Het losspringen van het slot heeft die bel doen overgaan, vlug als uw leven u lief is!

HOOFDSTUK V

MISS DREXLER GRIJPT IN

Raffles had zijn zaklantaarn weer aangeknipt want reeds klonk achter hen, en niet eens heel ver, het geluid van een deur die geopend werd, dadelijk daarna het geluid van snelle voetstappen gevolgd door een knetterende vloek, die overging in een waarschuwingskreet, luid weerklinkend en teruggekaatst door de muren van de gang.

Miss Drexler was ongetwijfeld een moedige vrouw, maar nu beefde zij toch even bij het horen van die woeste kreet.

Raffles, die scheen te begrijpen wat er in haar omging, vatte haar onder de elleboog en zei met zijn rustige stem :

— Volg mij, Miss Drexler en verlaat u op mij; mijn twee vrienden zullen de achterhoede wel dekken.

Maar een ogenblik later moest Raffles zijn lantaarn uitdoen, want de achtervolgers begonnen reeds te vuren en de revolvergeschoten klonken als het gedonder van zwaar geschut hier onder de grond, honderdvoudig weerkaatst door de muren van de gang.

Een der kogels sloeg wat gruis los, dat op hen neerviel, maar het ergste was dat de achtervolgers veld wonnen.

Een paar maal schoot Brand op goed geluk terug, maar het was te donker om te kunnen richten.

Met angst en beven dachten zij er aan wat aanstonds hun toestand zou zijn, als zij op de bodem van de put waren aangeland. Hun voorsprong was zo gering, dat de achtervolgers hen daar gemakkelijk doeltreffend onder vuur zouden kunnen nemen vóór zij het boven-einde van de ladder hadden bereikt.

De stem van Raffles had een harde klank, toen hij eensklaps op bevelende toon tot Henderson zei :

— Ons leven loopt gevaar, James, er is maar één middel om die schurken althans enige tijd op te houden.

— Zeg maar wat gij bedoelt, mylord, en het zal gebeuren, zei de reus, zijn geweldige vuisten ballend.

— Tracht een van die steunbalken om te trekken, James.

De kleine groep was blijven staan juist even voorbij de plek, waar de zoldering van de gang moest worden geschraagd.

Ieder ander zou waarschijnlijk moedeloos hebben gezegd, dat zoiets onmogelijk was, maar Henderson klemde zijn tanden op elkaar en wierp zich met het volle gewicht van zijn machtig lichaam op de zware eikenhouten pijler, die de dwarsbalk droeg. De steunpaal scheen even te bewegen, maar dat was alles.

Toen wikkelde Henderson snel het touw los, dat hij om zijn middel had bevestigd.

De steunpaal rustte niet vlak tegen de zijmuur, maar enkele centimeters er vandaan en door die opening stak de reus het touw, wikkelde de uiteinden om zijn onderarmen, haalde diep adem, zette zich schrap en gaf zulk een geweldige ruk aan het touw, dat het brak als een draad garen.

Op hetzelfde ogenblik echter viel ook de steunpaal krakend omver, de dwarsbalk viel omlaag, een dreigend gesplinter van hout deed zich horen, en de vier vluchtelingen hadden nog maar juist de tijd zich achteruit te werpen, want over een lengte van omstreeks vier meter stortte de gang eensklaps in.

Een ogenblik later waren zij betrekkelijk buiten gevaar, want de instorting had de gang bijna volkomen versperd.

Wel werden er nog een paar revolvergeschoten gelost, maar dat hield spoedig op.

Het was duidelijk dat de achtervolgers eerst het ingestorte puin moesten wegruimen alvorens zij de jacht konden voortzetten.

Zo snel zij konden, zette het viertal nu hun vlucht voort, en bereikten de bodem van de put.

Brand, die de eerste was, klom vlug omhoog, door Miss Drexler gevolgd, daarna kwam Raffles, terwijl Henderson de stoet sloot.

Brand was bijna de in de wand gemetselde ladder op, en strekte reeds de hand uit naar het touwladdertje, dat in de rand was gehaakt, toen hij een half onderdrukte kreet slaakte, want zijn hand greep in het niets.

— Wat is er, vroeg Raffles onmiddellijk.

— Er is — dat er geen touwladder meer is, antwoordde Brand.

— Gooi je wapens weg en geef je over, klonk plotseling een stem en toen Brand opkeek, zag hij een man zich heenbuigen over de putrand en naast die man nog een tweede gedaante. «Errare humanum est — 1007» zei Brand op goed geluk.

— Hou je chinees maar voor je, gooi je proppenschieteer weg en als je weer naar beneden durft klimmen, schiet ik.

Brand begreep dat hij een vergissing had begaan, en wist nog niet goed wat hij moest doen, toen tot zijn grote verwondering achter hem een zacht lachje klonk en Miss Drexler naar boven riep:

— Niet al te vlug van stal lopen, Werner! Ik ben het, dus geen geweld gebruiken.

De man die gesproken had, keek met verbazing over de putrand, en scheen in de halve schemering daar beneden Miss Drexler te herkennen, tenminste riep hij vol verbazing:

— Het is waarachtig Miss Drexler! En dat is die mooie meneer van de auto, die daar in de steeg

geparkeerd staat. Nu, dat is een prachtige vangst, Miss. We zullen u de ladder weer toegooien, dan kunt u boven komen.

Dit laatste was tot Brand gericht, die niet wist hoe hij het had, maar wel gedwongen was om naar boven te klimmen, daar er geen sprake was van een andere uitweg.

Niet zodra had hij het hoofd boven de putrand uitgestoken, of hij zag dat die twee mannen gezelschap hadden van een stuk of zes geuniformde agenten die op enige afstand klaar stonden in te grijpen.

Toen de inspecteur, die het troepje aanvoerde, de twee mannen eens goed aankeek, in hun sjovele pakken, werd het Brand plotseling duidelijk dat die twee mannen dezelfde twee motorfietsers waren, die Raffles zo hardhandig in hun vaart had gestuit.

De man die met de naam Werner was aangesproken, stak zijn hand uit en hielp Miss Drexler uit de put klimmen.

Toen Raffles' hoofd te voorschijn kwam, stak hij eveneens een hand uit, maar ditmaal werd hij niet geholpen.

Raffles glimlachte maar eens, want ook hij had aanstonds de twee mannen herkend.

— Is het onbescheiden als ik vraag, waarom de heren ons gevolgd hebben? vroeg Raffles.

— Wel, u zult toch zeker wel toegeven, dat u zich uiterst verdacht hebt gedragen? zei Werner. Wat betekende dat gescharrel hier in de buurt van de kerk, en wat hebben jullie in de woning van deze dame uitgevoerd? Waarom wilden jullie er van door gaan, en weten jullie wel dat die motorfiets vernield is, die het eigendom is van het Central Investigation Department van Scotland Yard? Steek je handen maar eens uit, vriend.

Twee boeien met een ketting verbonden zwaaiden heen en weer tussen de vingers van de spreker.

Raffles keek er met een onver-

schillige blik naar, en zei toen op vragende toon:

— Het is u toch zeker geen ernst, Mijnheer, mij met die dingetjes te versieren? Wat valt mij feitelijk te verwijten? Dat ik u beiden voor een paar lastige handlangers van Cosinus heb aangezien?

Misschien was dat laatste een weinig onvoorzichtig opgemerkt. Tenminste Werner keek op en vroeg argwanend:

— Wat weet jij van Cosinus af? Ik moet zeggen wat voerden jij en je twee vrienden uit in deze put? Wat zocht je daar beneden? Kom, geen praatjes verder. Steek me je polsen maar eens toe, dan zal ik ze mooi maken met deze armbandjes.

Op dit ogenblik deed Miss Drexler een stap naar voren.

Het was duidelijk dat zij een grote strijd met zichzelf had gestreden, maar haar stem klonk volkomen onbeyangen en kalm, toen zij zei, zich tot de detective wendend:

— Bega geen dwaasheid, Werner! Zou jij iemand willen boeien die zijn leven op het spel heeft gezet om mij te redden? Vergeet je dan helemaal dat je zelf bijna te laat zoudt zijn gekomen?

— Maar dat is juist de schuld van deze man, Miss Drexler, zei Werner. Als hij niet plotseling gestopt had, zodat wij tegen de auto opreden, en er Godlof nog goed zijn afgekomen, dan zouden wij beslist minstens een uur vroeger zijn geweest.

— En dan zou je waarschijnlijk nog niet geslaagd zijn, Werner, zei de jonge vrouw hoofdschuddend. Er is geen sprake van dat je deze heren mag arresteren. Zij zijn bij toeval op de hoogte gekomen van het gevaar dat mij bedreigde en zij hebben geen moment gearzeld hun leven te wagen om het mijne te redden.

— Maar zij moeten iets van Cosinus afweten — deze man erkent het zelf! riep Werner.

— Zij kunnen onmogelijk meer van hem weten dan ik doe, Werner, en ik beloof je dat ik je dat dadelijk uitvoerig zal mededelen — maar niet hier, want het is hier alles behalve veilig. Mijn vriend daar, heeft de gang, halverwege doen instorten, maar onze achtervolgers kunnen die versperring binnen korte tijd opruimen.

Werner was echter nog lang niet overtuigd, op zijn gelaat was nog altijd wantrouwen te lezen. Zijn argwanende blikken gingen langzaam van Raffles naar Brand, van deze naar de reus, die wat terzijde stond en nogmaals schudde hij het hoofd.

— Neen, Miss Drexler, er is in deze hele geschiedenis iets dat mij niet bevalt. Dat uitgestreken gezicht van die man, die het engels zo uitstekend spreekt, staat mij helemaal niet aan. Komaan ik ben het op wie de gehele verantwoordelijkheid van deze zaak rust van het ogenblik af, dat u het geheim van deze put ontdekt had, en zich zogenaamd met geweld hebt laten ontvoeren.

— Dus dat stukje lap hing maar niet zo bij toeval aan de spijker? kon Brand niet nalaten uit te roepen, ondanks de waarschuwende blik van Raffles.

— Ach zo, zei Werner. Dus dat lapje goed hebt u óók al gevonden? Het wordt hoe langer hoe duidelijker. Kort en goed, Miss Drexler, wij zijn het, die dit gevalletje moeten klaren.

— Dat was de afspraak, Werner, inderdaad, antwoordde de jonge vrouw zacht.

— Dan zal ik ook zo vrij zijn om het geval verder af te wikkelen. U kent deze man dus niet?

Heel kort aarzelde Miss Drexler, voor de tweede maal thans, voor zij antwoordde, de blik van Raffles vermijdend:

— Neen, ik weet niet wie hij is, ik weet alleen, dat hij en zijn vrienden mij aan de dood ontrukkt heb-

ben, die mij zonder enige twijfel wachtte, daar de zaken zich geheel anders hebben ontwikkeld dan wij verwachtten.

— Wat deed je in de woning van Miss Drexler?

Vóór Raffles kon antwoorden ging het kleine poortje op de binnenplaats open en er kwam een agent binnen, terwijl er nog anderen daarbuiten zichtbaar waren, die op Werner toestapte, na vluchtig voor Miss Drexler te hebben gesalueerd en rapporteerde:

— Het is eigenlijk bestemd voor Miss Drexler, inspecteur, maar er is vannacht bij haar ingebroken. Het zoëven op het bureau van de wijk binnen en mij werd opgedragen het u onmiddellijk te gaan zeggen, als u soms hier in de buurt mocht zijn. Een ruit uitgesneden en het bureau vernield. Als u naar uw huis gaat, miss, dan kunt u ons opgeven wat er vermist wordt.

Raffles en de jonge vrouw hadden een snelle blik gewisseld. Het klopte precies met hetgeen Raffles haar onder de grond had medegedeeld.

Haar stem was zeer kalm toen zij de agent vroeg:

— Hebben jullie ook de twee mannen gevonden in de kast?

— Mannen in een kast? herhaalde de agent verwonderd.

— Ja zeker. Zoek maar in de keukenkast, en je zult daar twee inbrekers vinden.

— Excuseer, Miss Drexler, maar is het onbescheiden om te vragen hoe u dat zo precies weet? vroeg Werner met een wantrouwende blik.

Miss Drexler begreep, wel een weinig laat, dat zij zich versproken had.

Zij toonde onwillekeurig haar verlegenheid, en dat ontging niet aan het scherpe oog van Werner, die vast besloten scheen zijn plicht te doen.

Zijn stem had nu een harde beve-

lende klank, toen hij zich tot Raffles wendde met de woorden:

— Nu is het meer dan genoeg geweest. Gij weet heel wat meer dan gij hier wilt loslaten, en we hebben je niet voor niets daar in de buurt van het huis van Miss Drexler zien zwerven.

— Dat kan ik niet ontkennen, zei Raffles glimlachend. Een ogenblik nog. Hier is de bewuste brief, Miss Drexler, en ik dank u voor uw goede bedoelingen.

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken, vóór een der agenten hem had kunnen fouilleren, en overhandigde haar de zonderlinge brief met de raadselachtige inhoud.

Miss Drexler stak de brief ongeduldig tussen haar boezem met een ontevreden blik.

Toen stak een der agenten zijn grote handen in de zakken van Raffles, vond de lantaarn, het etui met de fijne, glimmende gereedschappen, een klein windpistool met een doosje bijbehorende projectielen en nog enkele andere voorwerpen, die men niet zou denken aan te treffen in de zakken van een werkman.

Werner keek grinnikend toe en klapte met een snelle beweging de stalen boeien om de polsen van Raffles. Deze was onder de bedrijven door volkomen kalm gebleven. Toen dreunde eensklaps de stem van Henderson, die zich niet langer kon inhouden:

— Wil ik dit hele troepje even in mijn armen sluiten, mylord?

— Ik verbied je om een voet te verzetten, James, zei Raffles kortaf.

— Mylord? herhaalde Werner, die vlug had opgekeken. Nou, nou... het wordt hoe langer hoe fraaier. Ik denk dat dit heerschap zich in zijn kwaadheid versproken heeft. Hebt u het gehoord, Miss Drexler? Deze man in zijn werkplunje is een lord. Nu, als niet alle tekenen bedriegen, dan gaan wij op Scotland Yard een belangrijk halfuurtje tegemoet. Hoofdinspecteur Baxter zal in zijn nopjes zijn, daar kunt u op

rekenen. En nu voortgemaakt, want wij hebben al te veel tijd verpraat.

— En die twee, inspecteur? vroeg de agent aan Werner met een hoofdknik naar Brand en Henderson.

— Laat die twee voorlopig maar lopen! riep Werner ongeduldig uit. Als het nodig is zullen wij hen wel weten te vinden. Deze man is de hoofdpersoon, als ik mij niet vergis. Vooruit, naar de auto!

Raffles had nog de gelegenheid snel een paar woorden tot Brand te zeggen die niemand anders kon begrijpen en werd toen weggevoerd.

In de steeg stond een gesloten politie-auto, en daarvóór een patrouillewagen. Werner scheen een ogenblik te aarzelen in zijn keuze, en toen deed hij de verkeerde keus.

— Neem hem in de patrouillewagen, daar zitten de meeste mannen in, beval hij. In een gesloten wagen zou hij grapjes kunnen uithalen, als hij is wie ik vermoed.

Men geleidde Raffles naar de open patrouillewagen. Het was een onderwetsse wagen, met twee banken aan de langszijde.

Raffles kreeg een plaatsje tussen twee forse agenten en tegenover hem, zodat haar knieën de zijnen bijna raakten, nam Miss Drexler plaats.

Zij had een plaid over haar knieën gelegd, want het was nogal koud die ochtend.

Twaalf agenten namen vlug hun plaatsen in, en de chauffeur maakte contact.

Zij waren nog niet lang onderweg toen Raffles een stoot tegen zijn knie voelde. Van een bocht was geen sprake, en het kon dus slechts een waarschuwing zijn, een seintje. Hij keek heel vluchtig naar Miss Drexler, en ving haar strakke blik op. Hij stak zijn geboeide handen wat vooruit, half onder de plaid en hij voelde duidelijk het tastend zoeken van de kleine stift, die iedere detective met zijn stel boeien steeds bij zich draagt. En toen voelde hij

hoe de ketting losliet, en hoe de boeien openklapten, onder de dekking van de reisdeken.

Op zijn gelaat was volstrekt niets te lezen, en ook dat van Miss Drexler stond volkomen onverschillig. Zij trok de plaid langzaam naar zich toe en bij een scherpe bocht sprong Raffles van zijn plaats ongeveer tien meter voor een dwarsstraat. Voor iemand ook maar het besef had van zijn voornemen, had hij de stang gegrepen van een uithangbord, zich over de bank, waarop hij had gezeten, geslingerd en liet zich van een geringe hoogte op het trottoir vallen. De chauffeur voelde zich door een der agenten bij de schouder grijpen, maar toen hij bemerkte wat men van hem verlangde en remde, was de auto al een eind voorbij de zijstraat, die Raffles vlug als een haas, was ingesnelde. En hij niet alleen, vlak achter hem volgde de zogenaamde taxi met Brand aan het stuur. Raffles sprong dadelijk op de treeplank en toen de agenten eindelijk van de patrouillewagen waren afgesprongen, viel er van de vluchteling niets meer te bespeuren.

— Die Miss Drexler moet al bijzondere gevoelens voor je gekoesterd hebben, Edward, om je zo te durven bevrijden, onder het oog als het ware van haar collega's, zei Brand, toen de twee vrienden veilig en wel hun huis hadden bereikt, en direct hun vermomming hadden afgelegd.

— Waarom het zo romantisch te maken, Charles? vroeg Raffles, beschouw het gewoon als dankbaarheid. Ik heb haar tweemaal het leven kunnen redden. Zij kon de gedachte niet verdragen, dat zij er toe zou hebben meegewerkt, dit te belonen door mij aan de politierechter over te leveren met de kans op een meer of minder lange gevangenisstraf. Ik ben haar daar zeer erkentelijk voor, want zij liep zeker het risico, dat men haar toeleg ontdekte.

HOOFDSTUK VI

DE BRIEF

Drie dagen later 's voormiddags omstreeks elf uur, stond de kabinet-chef van de Minister van Binnenlandse Zaken, Philip Moore op het punt zich naar de zitting van het Lagerhuis te begeven, waar de regering die ochtend bij monde van de Minister van Binnenlandse Zaken, een belangrijke verklaring zou afleggen, toen hem een bezoek werd aangekondigd.

De bezoeker zei, dat hij Tucker heette en niet meer dan tien minuten nodig had voor zijn boodschap.

Philip Moore bevond zich op dat ogenblik in de werkkamer van zijn huis aan de Clarendon Road. Een bediende stond al klaar met hoed en jas van zijn meester.

Moore draaide het kaartje, dat hem gebracht werd, ongeduldig tussen de vingers rond, en zei tot zijn bediende:

— Wat is dat voor een zonderlinge tijd voor een bezoek en waarom komt deze man mij niet op het ministerie en tijdens mijn gewone spreekuur bezoeken?

— Hij zegt, dat het onderwerp zich daar niet toe leent, sir, zei Waiscote.

De bezoeker werd binnengelaten en keek verstolen eerst naar de bediende, en toen op een eigenaardige wijze naar diens meester. Moore zond de bediende weg, wachtte tot de deur gesloten was, en vroeg toen wat zachter en ongeduldig:

— Zeg mij spoedig wat ge mij te zeggen hebt, want ik heb weinig tijd.

— Mij is alleen maar opgedragen u te zeggen, maar dat mocht ik alleen doen, als er geen kans bestond, dat een ander het zou horen, dat de DRIEHOEK wankel staat.

Het was een zonderlinge mede-

deling, en scheen toch van grote betekenis te zijn, want Moore maakte een plotselinge beweging, zijn gelaat verbleekte enigszins en hij hernam, bijna fluisterend nu:

— Hebt gij niets bij u dan dit kaartje?

De bezoeker keek om zich heen, en haalde toen uit zijn binnenzak een vel papier te voorschijn, waarop met machineschrift een aanbeveling voor een nieuw Engels woordenboek te lezen stond.

Philip Moore streek zich een paar malen met de hand over het voorhoofd, raadpleegde zijn horloge, mompelde iets tussen de tanden, dat veel op een verwensing leek, toen hem plotseling iets scheen in te vallen.

Hij vroeg haastig, zijn bediende bij een lapel van diens jas naar zich toetrekking:

— Zou hij het, geloof je. Waiscote, dat hij het zelf kan zijn?

— Het is mogelijk, antwoordde Waiscote schouderophalend. Hoe wilt gij dat ik dat zal weten? Wie heeft hem ooit in zijn ware gedaante gezien?

— Nu, het is natuurlijk dringend, anders zou de bezoeker, wie hij dan ook zijn mag, het wachtwoord niet hebben uitgesproken. Laat hem binnen, maar blijf in de onmiddellijke nabijheid. Ik moet op je hulp kunnen rekenen als het soms nodig mocht zijn.

— Gij weet wel, dat er op de hulp van uw dienaar Waiscote, altijd te rekenen valt, zei de kleine man zoetsappig en met een zonderlinge uitdrukking van boosaardige spot in zijn half toegeknepen, waterblauwe ogen.

Hij draaide zich om, ging naar

de deur en zag dus de blik niet van haat, waarmee Moore hem naogde. Misschien was hij er zich wel van bewust, althans hij grinnikte zacht voor zich heen en haalde zijn hoe-kige schouders op.

Toen verdween hij onhoorbaar, als een kat.

Een ogenblik daarna ging de deur weer open, en verleende toegang aan een lang, mager man met spierwit haar, en diep in het hoofd liggende grijsgroene ogen onder borstelige wenkbrauwen, een haviksneus en smalle lippen.

Hij was keurig gekleed, elegant zelfs, maar zonder de minste opzichtigheid.

Hij deed de deur achter zich dicht, bleef een ogenblik staan luisteren, opende de deur plotseling opnieuw, keek in de gang, sloot de deur wéér en kwam toen op de schrijftafel toe, waaraan Moore, zichtbaar ongeduldig, had plaats genomen.

— Een paar voorzorgsmaatregelen zijn, vrees ik, niet overbodig, mijnheer, begon de bezoeker Irwin Tucker met een krakende stem.

Moore ging daar niet op in, maar zei:

— Ik verzoek u mij zo kort mogelijk te zeggen, waar het om gaat, en in welk opzicht ik u van dienst kan zijn.

— Voor mij behoeft u niets te doen, sir, tenminste voorlopig niet, maar wel voor Cosinus, zei de bezoeker, rustig omziende naar een stoel, die men hem niet aanbod, en er tenslotte een naar zich toetrek-kend, waarop hij bedaard plaats nam.

— Spreek die naam niet zo luid uit, fluisterde Moore verschrikt. Cosinus verkeert dus in gevaar?

— In groot gevaar, anders had hij mij niet opgedragen het onzichtbare schrift op de brief te voor-schijn laten brengen. Gij weet beter dan wie ook, dat dit slechts in gevallen van uiterste nood mag geschieden. Gij weet dat de inhoud

van de brief, zodra het schrift zichtbaar is geworden, onder de invloed van warmte en ammoniak, in het kort aldus luidt: « Ik verkeer in het grootste gevaar. De ontvanger dezes moet zich wenden tot de kabinetchef van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Philip Moore, die alle maatregelen zal nemen om mijn arrestatie te beletten en in geval deze hierdoor niet bij machte is, tot de directeur van het Kabinet van de Minister van Justitie... »

— Zwijg daarover. Ik weet dit alles, viel Moore hem met haperende stem in de rede. Waartoe dit te herhalen? Ik heb mij bereid verklaard Cosinus te helpen als hij inderdaad in gevaar verkeert.

Hij zweeg, keek aandachtig om zich heen in de grote kamer, luisterde, boog zich ver voorover, staarde zijn bezoeker strak aan en vroeg heel zacht:

— Ben je het zelf, Cosinus? Kom er dan rond voor uit. Ik ken je bijzondere gave om je te verlossen.

De bezoeker schudde heel bedaard het hoofd, en antwoordde:

— Wat doet het er toe, of ik Cosinus werkelijk ben? Er bestaat gevaar voor Cosinus, en daarmee basta. Je hebt gezegd je verplichtingen te zullen nakomen, die je op je hebt genomen en je vriend redden?

— Natuurlijk, wil ik dat. Ik zal alles doen om hem uit het gevaar te redden. Is hij onvoorzichtig geweest? Is er iets uitgelekt? Het is toch niet mogelijk dat de politie op het spoor is gekomen.

Tucker haalde zijn schouders op en zei:

— De politie? Die weet immers van niets, en heeft er ook niet het flauwste vermoeden van, dat je een vriend bent — en een medewerker van Cosinus.

— Ben je alleen hier gekomen om mij dat te zeggen? vroeg Moore dreigend.

— Neen niet alleen om dit te zeggen. Ik ben ook gekomen om iets te vragen of, beter gezegd, te eisen.

— Mijn hulp? Er valt niets te eisen, Cosinus kan immers op mijn bijstand rekenen. Zeg mij wat er gedaan moet worden. Met geld is alles mogelijk!

— Dat dacht ik wel, zei Tucker droogweg. Ik ben blij, dat ik dit hoor. Maar ik kom niet alleen om hulp te vragen, ik kom om geld.

— Geld? herhaalde Moore terwijl zijn voorhoofd zich rimpelde. Waarvoor is er geld nodig? Als het daar op aankomt, kan Cosinus daar toch zelf over beschikken. Hij heeft miljoenen bij elkaar gestolen, en ik vind zelfs dat mijn aandeel wel wat groter had kunnen zijn. Ik voel mij niet beloond naar verdienste, die ik hem ook nu weer in dit geval moet bewijzen.

Het bleef even stil in het vertrek en toen hernam Tucker:

— Ik heb dat geld niet nodig voor Cosinus, Moore, maar voor mij zelf.

Moore meende niet goed te hebben verstaan, en herhaalde toonloos:

— Voor je zelf? Wat moet dat betekenen? Je bent toch een kapitein van Cosinus, anders zou je de brief niet in je bezit hebben? Welnu, kapiteins beschikken steeds over voldoende geld.

— Ik ben geen kapitein van Cosinus, Moore, hernam de bezoeker langzaam. Ik kom om geld vragen voor mij, en voor mij alléén.

Moore verbleekte en drukte plotseling zijn hand op een belknop die voor de bezoeker onzichtbaar was, en zei met scherpe stem:

— Ik beschouw dit gesprek als beëindigd. Nog nooit heeft iemand van Cosinus afgezanten zo tegen mij durven spreken. Denk je soms dat men mij kan afzetten of dat ik mij vrees laat aanjagen? Hij stond op om ongeduldig naar de deur te kijken.

De bezoeker zei zonder enige stemverheffing en zonder zelfs op te kijken:

— Je huisknecht komt niet, Moore, hij kan er mij dus niet uitgooien. Het schelledraad is doorgesnipt.

Moore liet een lachje horen, en drukte snel zijn rechtervoet, na deze onder een der zijkanten van het bureau te hebben geschoven, neer.

De deur ging open en de bediende Waiscote verscheen op de drempel, klein, zwart en dreigend.

— Waiscote, breng deze bezoeker naar buiten, hij is lastig, zei Moore uit de hoogte. En je laat hem nooit meer toe; is dat goed begrepen?

Waiscote verroerde zich niet, behalve dat hij de deur langzaam achter zich dicht deed, een revolver te voorschijn haalde, en die bedaard op de borst van Moore richtte.

Moore kwam heel langzaam uit zijn stoel overeind, zijn gelaat was asgrauw en zijn rechterhand dwaalde tastend voor een kort ogenblik in de lade, totdat de koude, scherpe geheel veranderde stem van Tucker deze beweging stuitte, zeggende:

— Doe geen moeite, Moore. Je zult in die lade geen vuurwapens meer vinden. Waiscote heeft de revolver er tijdens je afwezigheid uitgehaald.

De bezoeker was langzaam opgestaan en vervolgde veel zachter nu:

— Bijna zou ik medelijden met je gevoelen, schurk. Welk een bestaan, zich altoos bedreigd te moeten voelen door zulk een mismaakt wezen, dat door een toeval op een kwade dag achter onze geheimen is gekomen, en ons nu kan dwingen hem in dienst te houden en hem ons te doen behandelen en toespreken alsof wij zijn gelijken zijn. Wie eenmaal een voet op het glibberige pad der misdaad heeft gezet, Moore, kan niet meer terug, want als de hemel hem zelf niet straft, dan zorgt het toeval er wel voor. Te moeten afhangen van een Waiscote! Het is ongelooflijk!

Bijna ondanks zichzelf zei Moore

met gebalde vuisten :

— In mijn droom heb ik hem vaak bij de keel gegrepen, en het leven uit die duivelse dwerg uitgeperst. Heeft hij mij verraden? Weet hij nog meer van mij dan ik dacht?

— Misschien, Moore. Als hij nog meer weet, wees er dan van verzekerd dat ik het uit hem zal weten te krijgen. Maar in ieder geval, dat begrijp je zeker wel, nu is je rol uitgespeeld.

— Maar wie ben je dan, die mij hier komt dreigen, die mijn bediende vervangt door een handlanger van je?

— O, als je mijn naam wilt weten, zal ik je niet langer in het onzekere laten. Ik ben een verklaard vijand van Cosinus, ik ben John Raffles.

Het bleef weer geruime tijd stil. Het haar van Moore was letterlijk ten berge gerezen. Zijn ogen dreigden uit zijn hoofd te puilen en hij begon zo hevig te sidderen, dat het bijna was om er medelijden mee te krijgen. Toen zonk hij machteloos in zijn stoel neer, en boog het hoofd.

Raffles echter was hard als staal en voelde niet de minste neiging toegeeflijk te zijn voor deze man, die daar nu als gebroken op zijn stoel zat.

Met zachte maar doordringende stem zei hij :

— Jouw misdaad is de ergste, die ik mij kan voorstellen, Moore. Men heeft je belast, met een taak van vertrouwen en je misbruikt die macht om een man te beschermen, even gevaarlijk als een boosaardige ziekte, wreed en meedogenloos. Je deelt met die schurk de opbrengst van zijn rooftochten, en het geld, aldus verworven, wordt in jouw handen tot een vloek. Hoe kan het ook anders? Wie samenwerkt met een man als Cosinus is veroordeeld en behoort zelf tot de grootste misdadigers. Je moet hier verdwijnen,

Moore — en dat vóór er vierentwintig uur verlopen zijn.

— Verdwijnen? stamelde Moore bijna onhoorbaar. Wat is de bedoeling daarvan?

— Vraag je dat nog? Denk je soms dat ik je nog langer zou toestaan een taak te blijven uitoefenen die je misbruikt ten bate van een schurk? zei Raffles. Je neemt je ontslag en nu meteen. Je zult dat ontslag indienen, nu ik hier ben, en op mijn dictée. Neem een vel van je schrijfpapier, je vulpen en schrijf :

« Aan Zijne Excellentie de Minister van Binnenlandse Zaken. Tot mijn leedwezen moet ik Uwe Excellentie bij deze verzoeken, mij wegens gezondheidsredenen met ingang van 1 juni ontslag te verlenen als Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en dit ontslag reeds morgen te doen ingaan. Ik gevoel mij niet langer in staat, als gevolg van de zoëven genoemde gezondheidstoestand, mijn verantwoordelijke taak nog langer te vervullen. Overmorgen hoop ik naar het zuiden van Frankrijk te vertrekken.

» Met verschuldigde gevoelens van eerbied en hoogachting teken ik

» Philip MOORE. »

Moore had een paar malen een beweging gemaakt als om op te houden met schrijven en plotseling wierp hij nu de pen neer en riep op een toon van wanhoop :

— Maar dat is onmogelijk! Ik kan toch niet van de ene dag op de andere mijn post verlaten? Wie moet mij vervangen?

— O, maakt je daar niet ongerust over. Dat komt best in orde. Verdwij, en overmorgen zal hier een andere man zitten, misschien even onbeduidend, maar in ieder geval geen misdadiger. Plaats uw handtekening onder de brief, en wees dan zo goed mij de sleutel van de brandkast te overhandigen.

HOOFDSTUK VII

TEN SLOTTE COSINUS

— Aha... dus daar zit 'm de kneep, zei Moore met een minachtend lachje, terwijl hij onder de bedreiging van Brand's revolver zijn sleutelbos uit zijn zak haalde en op de tafel gooide.

Raffles wierp hem een ijskoude blik toe, en zei afgemeten en uit de hoogte.

— Ik erken dat het mijn zaak is, op iedere wijze die mij mogelijk is, geld bijeen te brengen. En toch is deze keer dit niet het hoofddoel geweest. Ik neem nu je geld af, Moore, deels om je te straffen, deels om mijn gekwetst rechtsgevoel voldoening te verschaffen, en in ieder geval niet om mijzelf te verrijken, en dat kan je zelf heel goed weten. Overigens is het mij volkomen onverschillig hoe of wat je over mij denkt. Doe die brief in een enveloppe en schrijf er het adres op... Zo is het goed. Charles, zorg er voor dat dit schrijven binnen een half uur gepost is. Of nog beter — wij zullen het de Minister zelf doen toekomen. En probeer geen grapjes, Moore, door, bijvoorbeeld, te gaan telefoneren, dat je die brief herroept, want daardoor zou je je eigen graf graven. Ik zou dan onmiddellijk de hele zaak aan het licht brengen — wat ik voorlopig nog niet denk te doen, onder voorwaarde dat je het veld ruimt, en niet langer een gezelschap fatsoenlijke mensen door je aanwezigheid vergiftigt. Maar daarvoor is het nodig dat je mij de naam noemt van de man, die als tussenpersoon fungeert, wanneer je Cosinus in geval van nood zou moeten redden.

Moore aarzelde een ogenblik en zei toen:

— Ik ken hem niet!

— Dat is een leugen, Moore, en het maakt de zaak niet beter. Dit

is de sleutel van de brandkast, als ik mij niet vergis. Charles, houdt hem in het oog. Bij de minste beweging, je begrijpt mij?

Raffles was met de sleutelbos naar de kleine brandkast gegaan en had binnen enkele minuten de juiste combinatie ontdekt, de deur zwaaide open en Raffles begon bedaard de pakjes bankbiljetten, en een paar rollen goudgeld naar zich toe te halen en in zijn zakken te steken, terwijl hij doodkalm zei:

— Voor een minister van een land dat de gouden standaard heeft losgelaten, valt de hoeveelheid van dat kostbare metaal mij mee. Zie zo, dit deel van het werk is dus verricht. Nu zullen wij verder zien.

Hij wijdde nu zijn aandacht aan het schrijfbureau, als iemand die daar volkomen op zijn gemak is en niets te vrezen heeft, onderzocht het nauwkeurig en schoof Moore met stoel en al terzijde, alsof hij een waardeloos voorwerp was. Aldra gleden zijn lenige vingers tastend onder het tafelblad, totdat met een zwak klapje een der zijwanden opensprong van het loketkastje, op het bureau.

Moore liet een gekreun horen als van een gewond dier, en toen zakte hij nog verder in elkaar, en liet het hoofd op de borst zinken.

In het geheime vakje stond niets anders dan een klein ijzeren kistje, maar Raffles had niet de minste moeite het met een van zijn lopers te openen.

Er bevonden zich in het kistje enkele brieven, die Raffles vluchtig doorlas, en voorts was er een getypte brief volkomen gelijklopend aan die, welke Raffles reeds eerder onder de ogen had gehad en die een aanbeveling bevatte van een nieuw woordenboek.

Hij ontstak een kaars, haalde uit zijn etui een klein flesje, dat bij het ontkurken de scherpe eigenaardige lucht van ammoniak verspreidde. Met de inhoud bevochtigde hij de brief, tot het papier er geheel van doortrokken was, en hield de brief toen voorzichtig op enige afstand van de kaarsvlam, het papier voortdurend op en neer en van links naar rechts bewegend.

Na een minuut ongeveer kon Raffles de letters duidelijk lezen.

Op een klein stukje papier schreef hij over wat er stond, en legde de oorspronkelijke brief weg, waarop de letters dadelijk begonnen te verflauwen zodra de warmte van de kaarsvlam verminderde.

Raffles las van het papiertje, terwijl hij langzaam op de thans geheel verpletterde Moore toetrad:

« Inspecteur Croone, wiens hulp is in te roepen, wanneer het geval A zich voordoet. »

Hij keek op, en vervolgde met een wrange glimlach:

— Wij zullen het er dus voor houden, dat geval A zich inderdaad heeft voorgedaan. Inspecteur Croone is natuurlijk Henry Croone van het Centrale Bureau. Dus nóg een schurk die er zich toe leent zijn positie te misbruiken om een gevaarlijk misdadiger te beschermen, terwijl hij juist is aangesteld om de burgerij te behoeden tegen dergelijke lieden. Het is fraai, Mr Moore. Maar gelukkig is je rol nu uitgespeeld, en ik zal er voor zorgen, dat ook Croone de gemeenschap geen schade meer kan berokkenen. Er is iets in je ogen, Moore, dat mij niet bevalt. Je bent wat van plan, en je dwingt mij dus maatregelen te nemen, die ik liever zou hebben nagelaten. Luister nu nog eens goed naar mij, want over tien minuten zal je er niet meer toe in staat zijn. Je waagt het niet, de brief te herroepen, die je geschreven hebt, want de gevolgen zouden je lelijk opbreken. Pak morgen je koffers, en

zorg dat je overmorgen op weg bent naar Frankrijk, Spanje, Italië of een ander land aan de andere kant van het Kanaal. Ik wil je hier niet terugzien, voor we een half jaar verder zijn. Je gezondheid is nog altijd zwak, weet je wel. Nu nog één vraag: weet je wie Cosinus is?

— Ik weet het niet. Niemand weet het. IK zou hem hebben geholpen, dat erken ik, maar ook dan nog zonder hem te kennen. Croone is de man, die weet waar hij is, en als het verraad dat ik nu pleeg op mij gewroken wordt, zal dat zijn werk zijn.

— Uit mijn mond, of uit die van mijn vriend zal niemand dit geheim horen, Moore, zei Raffles. Ik weet maar al te goed wat je lot zal zijn, als Cosinus er achter kwam wat je van Croone gezegd hebt.

Hij had onder het spreken de hand van Moore gegrepen, die ze snel terugtrok met de uitroep:

— Zeg... ben je gek? Je prikt in mijn pols.

— Ja, dat deed ik... Een oud kunstje van mij, dat mij menigmaal grote diensten bewijst. Ik heb je een kleine injectie gegeven, die je voor vandaag wel de moeite zal besparen, aan je ontslag aan Croone of aan Cosinus te denken. Je zult rustig slapen en pas in de loop van deze nacht wakker worden.

— Ge... gemene... smeerlap! stotterde Moore met een dikke tong als van een beschonkene.

Raffles keek op hem neer en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Kom vlug mee, Charles, wij hebben hier afgedaan.

Vlug deed hij de brandkast weer dicht, liet de sleutelbos in de zak van Moore glijden, sloot het onzichtbaar aangebrachte deurtje van het geheime vakje in het loketkastje, na het ijzeren kistje er weer in te hebben gezet, overtuigde zich er van, dat het vertrek geen spoor van enige wanorde vertoonde, en zei toen zacht:

— Hier is onze taak gedaan, Charles. Laten wij gaan.

— Waar gaan wij nu naar toe, Edward?

— Naar Croone. Wel te verstaan, naar zijn eigen huis en niet naar het hoofdbureau van Politie.

— Maar hij zal op dit uur van de dag zeker dienst hebben, Edward.

— Dat is juist de bedoeling. Kom vlug mee, want wij moeten ons eerst verkleeden.

— En — Waiscote?

— Maak je over die vent niet bezorgd, hij is goed opgesloten en het zal hem aan niets ontbreken, als ik Henderson goed ken. Zodra deze zaak is afgehandeld stel ik hem in vrijheid — en dan mag hij zich elders laten ophangen.

— Zou hij weten wie Cosinus is?

— Waiscote? Geen sprake van. Hij is het geheim van Moore te weten gekomen, maar heel zeker niet dat van Cosinus. En nu vlug weg wezen.

— Wat moet ik met de brief aan de Minister doen?

— Posten, antwoordde Raffles onverschillig.

De twee mannen verlieten het huis, natuurlijk niet in elkanders gezelschap en vonden elkaar terug in het hoekhuis in de Victoria Street, waar zij zich snel wederom vermomden, nu als twee politie-agenten in uniform.

Een half uur later ongeveer bereikten zij het huis, hetwelk Croone in het westen van de stad bewoonde, en reeds de ligging van dat huis duidde aan, dat deze inspecteur van politie, over heel wat meer middelen moest beschikken, dan zijn betrekking hem kon opleveren.

Croone bewoonde een flat van zes kamers, boven een bankgebouw, waarvan de lokalen de gehele verdieping gelijkstraats in beslag namen. Hij kon in zijn flat komen, via een aparte deur, om de hoek van het betreffende huizenblok.

Op hun bellen werd de deur ge-

opend, door een dienstbode, die vroeg wat zij wensten.

— Wij moeten hier op inspecteur Croone wachten, antwoordde Raffles.

— Maar hij komt in het eerste half uur zeker niet thuis.

— Dat doet er niet toe. Wij zullen wel op hem wachten.

— Maar waarom gaan jullie dan niet naar het hoofdbureau van Politie, vroeg de vrouw, de deur niet verder openend. Ik heb strenge opdracht om hier nooit iemand binnen te laten, als Mr Croone niet thuis is.

— Ook niet voor agenten van zijn bureau?

— Voor niemand, zei de vrouw koppig, dus ik ben ook niet van plan, het voor jullie te doen. Kom over een half uur maar eens terug.

Raffles begreep dat er met deze stijfhoofdige dienstbode niet te praten viel, en toch was hij vastbesloten om zijn doel te bereiken. Hij gaf Brand een wenk en beiden gingen de ruime vestibule binnen, na de vrouw eenvoudig met deur en al achteruit te hebben geduwd.

Deze, verschrikt door dit optreden en niet weinig boos, riep uit:

— Wat! Durven jullie hier binnen te dringen tegen het bevel van Mr Croone zelf? Dat zal jullie duur te staan komen. En maak nu dat je wegkomt, want ik roep de huisknecht.

— Het spijt me meer dan ik je zeggen kan, beste meid, maar daar komt niets van, zei Raffles zijn hand op haar mond leggend, toen hij zag, dat ze om hulp wilde roepen.

Brand had de niet meer zo jonge vrouw in een oogwenk machteloos gemaakt met een paar touwen, en duwde haar een prop in de mond. Haar ogen puilden haar uit het hoofd van schrik, maar Raffles zei met een wonderlijk zachte stem, terwijl hij haar over de wangen streelde:

— Wees maar niet bang, beste meid, want wij menen het goed,

heus waar. Jij kunt niet weten, dat je meester een heel gevaarlijke schurk is en je gelooft ons natuurlijk niet, nu wij je dit zeggen. Je kunt er op rekenen dat ik je schadeloos zal weten te stellen voor de schrik, hoor.

Brand had in die tijd reeds een ruime geheel ledige kast ontdekt, en daarin werd de vrouw neergelegd, op een paar oude jassen, die nu niet meer bang, alleen maar erg boos en verbaasd scheen te zijn.

De kastdeur werd gesloten en de twee mannen liepen de brede trap op. Daarboven trad hun een stomverwonderde huisknecht tegemoet, en Raffles was wel verplicht, de man op dezelfde wijze te behandelen als de dienstbode, ofschoon het ditmaal een weinig meer moeite kostte, want de huisknecht was een stevige sterke knaap. Na vijf minuten echter was ook hij veilig opgeborgen in een afgelegen vertrek van de flat.

Onmiddellijk daarop begaven de twee vrienden in het nu geheel onbewaakt gebleven huis, zich naar de werkkamer van Croone, die met twee vensters op de straat uitzag. De vitrage gordijnen waren gesloten en daardoorheen tuurde Raffles aandachtig naar de rij daken aan de overkant en zei toen zacht en met zijn ogen half dichtgeknepen:

— Dat zijn de huizen aan Lansdowne Crescent, Charles. Croone schijnt er dus behoefte aan te hebben gehad, altijd dicht in de buurt te vertoeven van dat geheimzinnige huis van zijn beschermeling Cosinus. En nu vlug aan het werk. Jij blijft bij de deur op post staan, en houd er rekening mee, dat wij waarschijnlijk met een gevaarlijk sujet te doen krijgen.

Raffles begon onmiddellijk de werkkamer te doorzoeken, met die grondige vlugheid, die hem eigen was, en door gewoonte tot een tweede natuur geworden. Hij beklopte de wanden, op zoek naar geheime bergplaatsjes, tilde het vloerkleed

aan de vier hoeken op, overtuigde zich dat de vloer geheel schuil ging onder een gespijkerd kleed, opende enkele muurkasten, en besteedde toen zijn aandacht aan het schrijfbureau. Het was een modern meubel, en hij liet het na een paar minuten weer in de steek, opende een verbinding deur, en ging de grote, fraai gemeubelde slaapkamer binnen. Het bed was een waardevolle antiquiteit en trok dadelijk zijn aandacht. Hij beklopte het aan alle kanten, ook de achthoekige spijlen, en meende dat een daarvan een holle klank gaf.

Niet zonder moeite kon hij het bovenstuk van de stijl loskrijgen, door zijn gereedschappen er bij te gebruiken, zodat dat sluitstuk geheel vernield werd. Hij stak zijn hand in de opening en haalde er een paar voorwerpen uit, die hem even doodstil en als van de donder getroffen deden stilstaan.

Nóg was hij niet van zijn verbazing bekomen, toen hij ineens de waarschuwend stem van Brand hoorde. Een paar stappen brachten hem in de werkkamer, juist toen de deur werd geopend.

Croone trad binnen, een groot, breedgeschouderd man, met warrig, gitzwart haar, en groenzwarte ogen. Hij bleef even staan met de deurknop in de hand, keek van de ene agent naar de andere en vroeg wantrouwend:

— Wat betekent dat? Wat doen jullie hier? Wie heeft jullie hier binnengelaten?

— Niet de dienstbode, inspecteur, zei Raffles, zij verzette zich heftig.

Het was duidelijk dat Croone niet luisterde. Zijn ogen waren door de opengebleven verbinding deur naar de slaapkamer gedwaald, en bleven voor een ogenblik gevestigd, op het vernielde bovenstuk van een der spijlen. Het was goed, dat Raffles op zijn hoede was, en Croone niet ult het oog had verloren. Zo kon hij dus de gewapende arm van de inspecteur grijpen, achter zijn rug buigen,

en hem dwingen de dienstrevolver los te laten.

Maar Croone was een gespierd man, van grote lichaamskracht, en het duurde enige tijd voor de twee mannen hem hadden kunnen overweldigen, nadat zij hijgend en steunend, en de meubelen omverwerpend, door de kamer waren gerold.

Tenslotte wist Raffles hem een stevige vuistslag toe te brengen op de goede plek, waarna Croone stil bleef liggen, gebonden met zijn eigen tafelkleed en Brand's koppelriem.

Raffles had het getoeter van een patrouillewagen gehoord, wierp vlug een der ramen open en riep de chauffeur toe, te stoppen.

Hij ging naar beneden, om de straatdeur te openen, en zes agenten volgden hem vlug de trap op naar boven. De brigadier riep, op een toon van schrik, toen hij zijn gebonden chef zag:

— Zeg... ben je gek geworden, kameraad? Dat is inspecteur Croone, die daar ligt!

— Het is inspecteur Croone — en het is ook Cosinus, die we zoeken, zei Raffles nog een weinig gehavend door het gevecht. Onderzoekt het hele huis — en dan zullen jullie het begin vinden van de tunnel, die naar de kelder onder de kerk van de H. Johannes voert.

— Maar je bent krankzinnig, hield de brigadier vol. Cosinus is een man zonder haar op zijn hoofd, dat weten wij positief. Wij hebben het uit de mond van Miss Drexler zelf gehoord.

Raffles stak zijn hand in zijn zak en toonde wat hij daarin had. Zijn stem was ernstig, toen hij zei:

— Dit vond ik in een der spijlen van zijn bed verborgen. Dit verklaart dat hij geen haar op zijn hoofd had.

Aan de hand van Raffles bengelde een masker, een soort kap, van vleeskleurig rubber vervaardigd.

Toen de half bewusteloze inspecteur Croone met de patrouillewagen het hoofdbureau van Politie, Scotland Yard bereikte, bleek er van de twee agenten die hem hadden ontmaskerd, geen spoor meer te vinden zijn.

Maar in een der zakken van de man vond men een briefje van de volgende laconieke inhoud:

« De man die je overwon, Cosinus, heet John Raffles. Ik bericht je dit, opdat je geen anderen zoudt kunnen beschuldigen van je ondergang. J. R. ».

Men vond de tunnel, men ontdekte ook de kelders, men vond in een geheime bergplaats in de slaapkamer nog enkele zeer bezwarende brieven, maar Croone bekende niet, en hij bekende nooit. De naam John Raffles op het briefje in zijn zak, boezemde weinig vertrouwen in, en na een lang voorarrest, werd hij op vrije voeten gesteld.

Naar men zegt hebben verschillende invloeden van hogerhand gewerkt. In ieder geval werden er niet voldoende bewijzen bijeengebracht voor Croone's schuld aan moorden of andere zware misdrijven, zodat men hem ten slotte vrij moest laten.

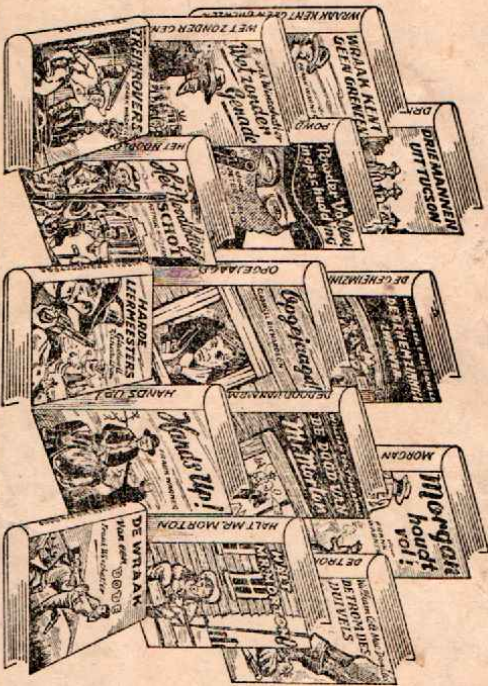
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een gewaagd avontuur

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5.- of meer per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noedlottige schot** door Arthur Macken
3. **Harde Leernceesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Warner
6. **Wet zonder Gemade** door Frank Warner
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgehaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** door Col. MacDonald
11. **Wraak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Macken
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remloukosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM:

ADRES:

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007